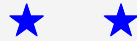

Phần 1

Chương 1:

Đầu xuân, máy điều hòa trong phòng làm việc được mở lên.

Một tia gió lạnh theo cửa sổ chưa được đóng chặt len lỏi vào, gió lạnh se se, cô gái đang ngủ gục trên bàn khẽ rùng mình một cái, tỉnh dậy từ trong mộng.

Cô mở mắt ra, có chút hoảng hốt nhìn ra ngoài cửa sổ, cây ngô đồng ngoài cửa sổ đã trở những mầm non mới, cảnh tượng thật ấm áp.

“Tách.”

Cô thu hồi ánh mắt, lấy điều khiển tắt máy điều hòa.

Vàng trán có chút lạnh lẽo, cô đưa tay vuốt một cái, lúc này mới phát hiện có một lớp mồ hôi mỏng. Khuôn miệng của cô gái hơi cong lên, để lộ ra một nụ cười khổ.

Lại mơ nữa rồi.

Lại mơ đến gương mặt đầy máu của đứa bé đó, bóng lưng dút khoát rời đi, còn có cái đó... thế giới hoang tàn đổ vỡ.

“Cốc cốc cốc.” Tiếng gõ cửa phòng làm việc kéo suy nghĩ của cô trở về, cô dừng một chút, quay đầu nhìn.

Người gõ cửa đẩy cửa bước vào, “Su tử, su tử, hôm nay có một người rất lợi hại đến học viện y học, bây giờ đang ngồi trong phòng hội nghị đó.”

Chàng trai xông vào ước chừng 20 tuổi, gương mặt trẻ con, một chàng trai cao lớn lại làm cho người ta lần đầu gặp gỡ phải dùng hai từ dễ thương để hình dung.

“À.” Lâm Tấn Nhiễm, người được gọi là sư tử phụ họa một tiếng, lười biếng nói: “Quý Đồng, trên người có thuốc không?”

Ngô Quý Đồng ngừng cười, “Sư tử, nói bao nhiêu lần rồi, em là người trẻ tuổi gương mẫu, em không hút thuốc lá.”

Lâm Tấn Nhiễm ngoác ngoác ngón tay, “VẬY ĐƯỢC, CẬU ĐI MUA GIÚP CHỊ MỘT BAO ĐI.”

“Không mua!” Ngô Quý Đồng đặt bữa trưa của mình xuống trước mặt cô, “Ăn cơm, ăn cơm đi, hút gì mà hút.”

Lâm Tấn Nhiễm xoa xoa mi tâm, mỗi lần khó chịu cô lại muốn hút thuốc, vào lúc này thẳng nhóc chết tiệt không nên đối nghịch với cô làm gì.

“Su ty, không phải em đã nói với chị rồi sao, chị là một bác sĩ mà ngày nào cũng hút thuốc, thuốc lá có hại cho thân thể thế nào chị không biết sao?” Ngô Quý Đồng vừa giúp cô lấy đĩa vừa lải nhải, “Hơn nữa đây không phải là văn phòng của giáo sư hay sao, chị quên là lần trước hút thuốc ở đây đã bị giáo sư mắng cho một trận rồi à?”

“Được rồi, được rồi.” Lâm Tấn Nhiễm liếc cậu một cái, “Phiền quá đi!”

“Này, chị thật là, em tót bụng mang cơm trưa cho chị mà chị còn chê em, em nói cho chị biết...”

“Cậu vừa nói người rất lợi hại là ai vậy?” Cuối cùng Lâm Tấn Nhiễm không thể chịu được mấy lời lải nhải của cậu, vì vậy tìm một đề tài chặn họng Ngô Quý Đồng lại. Quả nhiên, sắc mặt Ngô Quý Đồng lập tức thay đổi, “Chính là đàn anh nổi tiếng Chu Thời Uẩn của trường chúng ta hồi trước ấy, thì ra cũng là học sinh ưu tú của giáo sư chúng ta luôn.”

Tay cầm đĩa của Lâm Tấn Nhiễm chột khựng lại, “Cậu nói, Chu Thời Uẩn?”

“Đúng rồi, lớn hơn em mấy khóa, nhưng trước khi em vào trường thì đã gặp anh ấy rồi, siêu đẹp trai.” Ngô Quý Đồng lại nói, “À, su ty, chị gặp chưa?”

“Lúc ở trường cho tới bây giờ đều chưa từng gặp.” Trường học lớn như vậy, mọi người lại vô cùng bận rộn, không gặp được cũng là chuyện rất bình thường, huống chi Lâm Tấn Nhiễm còn cố ý tránh mặt nữa.

“Su ty chưa từng gặp hả, đáng tiếc, đáng tiếc quá.”

Lâm Tấn Nhiễm cười nhạt, sau khi lớn lên thì chưa gặp, nhưng lúc nhỏ lại có thể nói là luôn đi cùng nhau, dù sao... anh ấy cũng là em trai của người đó mà.

Những chuyện liên quan đến người đó, liên quan đến Chu gia, cô đều theo bản năng mà trốn tránh, không muốn đụng chạm tới nữa.

“Su ty, chị ăn nhanh lên, ăn xong chúng ta cũng đi đến phòng hội nghị xem một chút, em nghe nói đàn anh Chu cũng do nể mặt giáo sư nên mới trở về, bây giờ bên đó chắc rất đông rồi.”

“Không đi.”

“Hả? Tại sao lại không đi?” Ngô Quý Đồng trừng mắt, “Lúc trước có bác sĩ nổi tiếng nào đến chị đều sẽ nghiêm túc đi nghe, sao lần này không đi?”

“Chị buồn ngủ, chị muốn đi ngủ.” Lâm Tấn Nhiễm buông đĩa xuống, đuổi người đứng lên.

“Ồ này, sư tỷ!”

Ngô Quý Đồng vừa định căn cô thì ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng của giáo sư Bao Thuần Bản, “Không nghĩ đến là Chu tiên sinh cũng tới, đã gặp Thòi Uẩn chưa?”

Vừa dứt lời thì một giọng nói nhã nhặn nhẹ nhàng vang lên, “Vẫn chưa ạ, chỉ là nghĩ đã nhiều năm rồi chưa gặp giáo sư nên qua hỏi thăm trước thôi.”

“Ôi, tôi vẫn vậy, có gì hay ho đâu, vào trước đi, vào trước đi.”

Vừa dứt lời, cửa phòng làm việc liền bị người ta mở ra.

Ngô Quý Đồng nhìn Lâm Tấn Nhiễm một cái, hiển nhiên đang nghi ngờ không biết giáo sư nói chuyện với ai. Nhưng Lâm Tấn Nhiễm không nhìn cậu ấy, mà cô nhìn cánh cửa đang chậm chậm mở ra, gương mặt dường như luôn tự trấn định chợt đanh lại.

Chu tiên sinh?

Không thể nào.

Nhưng vừa rồi Ngô Quý Đồng mới đề cập đến Chu Thòi Uẩn, bây giờ một Chu tiên sinh nữa lại tới, cô không khỏi liên tưởng đến...

Cửa mở ra, Bao Thuần Bản xuất hiện ở trước cửa, một tay của ông mở rộng cửa ra, tay còn lại làm tư thế “mời vào”.

“Thầy, đây là...” Ngô Quý Đồng nghiêng người qua, ánh mắt nhìn chằm chằm người đang đến.

Bất ngờ lại là một người đàn ông ngồi trên xe lăn, mà còn là một người đàn ông rất đẹp trai nữa.

Chỉ đơn giản là áo sơ-mi và áo khoác, nhã nhặn như ngọc, nhìn qua thì vừa dịu dàng vừa tao nhã. Ngô Quý Đồng cũng không phải là chưa từng nhìn thấy người đẹp, nhưng lần đầu tiên gặp người đàn ông này thì trong lòng vẫn rất kinh ngạc.

Người sáng suốt chắc đều có thể nhìn ra được người này không phải là người bình thường...

“Ồ? Hai người các con sao lại ở trong văn phòng của thầy?” Bao Thuần Bản kinh ngạc nhìn hai người bọn họ.

Ngô Quý Đồng miễn cưỡng rời tầm mắt khỏi người đàn ông ngồi trên xe lăn, ho khan một tiếng, “Con, con đến tìm sư tỷ, sư tỷ vừa mới ngủ trong phòng thầy đó.”

“Cái gì?” Bao Thuần Bản trợn mắt nhìn Lâm Tấn Nhiễm một cái, “Con bé này, lúc nào cũng vậy.”

Ngô Quý Đồng tiếp tục phụ họa, “Đúng ạ, đúng ạ.”

Ngô Quý Đồng vừa nói vừa nhìn Lâm Tấn Nhiễm, như bình thường thì sự tỷ của cậu nhất định sẽ phản bác cậu cho xem, nhưng hôm nay cô ấy lại yên tĩnh quá. Ngô Quý Đồng liếc nhìn ánh mắt của Lâm Tấn Nhiễm... cái này, hôm nay sự tỷ thông suốt rồi sao? Bất ngờ gặp được trai đẹp nên nhìn đến ngu người rồi hả? Bỏ đi, các con ở đây cũng tốt, Tấn Nhiễm, đi pha trà đi, hôm nay có khách.” Bao Thuần Bản cũng không chú ý đến phản ứng khác thường của học trò mình, chỉ nói, “Vị này là Chu tiên sinh, chào hỏi trước đi.”

Ngô Quý Đồng quái dị nhìn Lâm Tấn Nhiễm một cái, sau đó quay đầu đưa tay ra trước mặt Chu Chính Hiến, “Chào anh, Chu tiên sinh, tôi là Ngô Quý Đồng, là học trò của giáo sư.”

Người đàn ông trên xe lăn hơi cong môi, nụ cười nhẹ nhàng làm người ta như đón gió xuân. Anh lễ phép bắt tay Ngô Quý Đồng, nói: “Chào cậu, tôi là Chu Chính Hiến.”

Ngô Quý Đồng chớp mắt, ngất mắt, thật con mẹ nó đẹp trai... không nên nhìn không nên nhìn, đau tim quá.

Ngô Quý Đồng lùi về sau một bước, thuận tay chọc chọc vào eo của Lâm Tấn Nhiễm, thấp giọng nói: “Sự tỷ, tới lượt chị rồi.”

Nhưng Lâm Tấn Nhiễm vẫn không nhúc nhích.

Bao Thuần Bản dừng một chút, “Tấn Nhiễm?”

“Sự tỷ?”

Cuối cùng Chu Chính Hiến cũng ngược mắt, chậm rãi nhìn người con gái trước mắt. Ấn tượng đầu tiên của anh là cô rất trắng, chiếc áo khoác trắng của học viện y học càng làm gương mặt trắng nõn đó thêm trong suốt. Giờ phút này cô đang nhìn anh, gương mặt vô cảm, không nhìn rõ cảm xúc.

Anh hơi híp mắt, không nói gì, chẳng qua là khoe miệng vẫn duy trì nụ cười điềm đạm nhẹ nhàng.

Tầm mắt Lâm Tấn Nhiễm và anh chạm nhau, nhưng chỉ thoáng một cái. Bởi vì cô đã nhanh chóng rời mắt đi, cô bình tĩnh nhìn Bao Thuần Bản, giống như người vừa đứng hồi nãy không phải là mình, “Thầy, sao vậy ạ?”

Bao Thuần Bản liếc cô một cái, lặp lại lần nữa, “Đây là Chu tiên sinh.”

Lâm Tấn Nhiễm mím môi, cô cố gắng đè cảm xúc kịch liệt trong lòng xuống, sắc mặt lạnh nhạt nhìn người đó, “À, chào anh, Chu tiên sinh, tôi là học trò của giáo sư Bao, Lâm Tấn Nhiễm.”

“Chào cô.” Chu Chính Hiến gật đầu, dường như cũng không để ý đến sự kỳ lạ của người trước mắt, anh hỏi giáo sư Bao, “Giáo sư, người này là người học trò rất có thiên phú mà lúc nãy ngài đề cập đến à?”

“Phải.” Trong mắt Bao Thuần Bân lộ ra vẻ vui mừng, “Con bé này giống như Thời Uẩn lúc trước vậy, rất có thiên phú lại cố gắng, nhưng tính cách khá kì lạ.”

“Hả?” Chu Chính Hiến cười khẽ, thanh âm trầm thấp dễ nghe, “Vậy đúng là thiên tài rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy. À, chúng ta đừng đứng ở cửa nữa, vào đi nào.”

“Vâng.” Chu Chính Hiến khẽ nâng tay, người đàn ông phía sau lưng anh liền hiểu ý, đẩy anh đi vào.

Chu Chính Hiến đi ngang qua Lâm Tấn Nhiễm, người đàn ông phía sau lưng anh cũng đi qua cô. Bọn họ không dừng lại, giống như cô chỉ là một người xa lạ.

Đúng, là người xa lạ. Bây giờ trong mắt họ, cô không phải là người lạ sao?

Lâm Tấn Nhiễm hơi bật cười, vậy mà vừa rồi cô lại thất lễ như vậy.

“Su tử?” Ngô Quý Đồng kéo kéo cô, “Chị sao vậy?”

“Không có gì.”

“Còn nói không có gì à, có phải nhìn thấy trai đẹp nên bất động không đi nổi luôn đúng không, chắc chắc chắc, không ngờ su tử của em còn có lúc như vậy.”

Lâm Tấn Nhiễm lạnh lùng liếc Ngô Quý Đồng một cái, cậu vội làm động tác khóa miệng lại.

“Đi lấy lá trà trong ngăn tủ của giáo sư tới đây.”

Ngô Quý Đồng ngoan ngoãn đáp, “Vâng.”

Lâm Tấn Nhiễm quay người lại, lúc này, Chu Chính Hiến đang nói chuyện với Bao Thuần Bân. Cô lặng lẽ nhìn anh, muốn nhìn xem nhiều năm như vậy anh có thay đổi gì hay không.

Nhưng hình như cũng không có quá nhiều thay đổi, anh vẫn là Chu Chính Hiến, vẫn là người đàn ông nho nhã tuấn tú. Dĩ nhiên, anh vẫn là người ngồi tít trên cao, người bình thường không thể so sánh được với Chu đại thiếu gia.

Có điều chân của anh bị sao vậy?

Mười phút sau.

“Chu tiên sinh, mời uống trà.”

Bao Thuần Bân thường khen ngợi tài nghệ pha trà của Lâm Tấn Nhiễm, còn nói lúc cô pha trà mới có dáng vẻ của một cô gái hiền thực dịu dàng, vì vậy, không ít lần Lâm Tấn Nhiễm bị ông kéo đi pha trà.

“Cảm ơn.” Chu Chính Hiến nhận lấy.

Lâm Tấn Nhiễm cong môi, coi như là cười, quay đầu tiếp tục mân mê dụng cụ pha trà.

Chu Chính Hiến nhấp một ngụm, đúng lúc ánh mắt nhìn thấy động tác lưu loát sinh động của Lâm Tấn Nhiễm, cùng với ngón tay trắng nõn tinh tế của cô. Không thể không nói, bàn tay hòa hợp với sắc trầm của bộ ấm tử sa¹ làm nên một bức tranh tuyệt đẹp.

(1) Tử sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà.

“Con bé này không có điểm gì tốt, nhưng pha trà thì còn được.” Bao Thuần Bân mỉm cười.

“Vâng, không tệ.” Chu Chính Hiến nói ngắn gọn, “Nhìn dáng vẻ chắc là một chuyên gia.”

Sắc mặt Lâm Tấn Nhiễm lạnh nhạt, “Quá khen, chỉ là trước đây có học một chút thôi.”

“À, đúng rồi, con nhóc kia, vẫn luôn quên hỏi con học cái này từ ai vậy, dạy dỗ con trở nên xuất sắc như thế thì người đó mới đúng là chuyên gia.” Bao Thuần Bân nói.

Động tác Lâm Tấn Nhiễm cầm dụng cụ pha trà hơi dừng lại, “Người đó quả thật là một chuyên gia.”

“Chu tiên sinh cũng là một chuyên gia trong lĩnh vực này.” Bao Thuần Bân nói, “Nếu có hứng thú thì ngày nào đó con có thể mời người đó cùng đến thưởng thức trà.”

Chu Chính Hiến lên tiếng, “Chuyên gia thì không dám nhận, nhưng có người cùng chí hướng thì gặp gỡ một chút cũng khá hay.”

“Vây cũng không được.” Lâm Tấn Nhiễm đột nhiên nói.

Sắc mặt Bao Thuần Bân cứng đờ, con bé này lại làm cái quái gì nữa vậy, người ta nói chuyện một chút thôi mà, bận rộn đến mức nào mà không gặp nói chứ...

Sắc mặt Chu Chính Hiến không thay đổi, rất hứng thú hỏi cô, “Vì sao?”

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu lại, cô nhìn Chu Chính Hiến, thấy trong ánh mắt của anh có ý cười không rõ, “Bởi vì ông ấy không còn trên đời này nữa.”

Chương 2

Bao Thuần Bân thường nói, con người Lâm Tấn Nhiễm rất lạnh lùng.

Quả thật, hôm nay cũng là một câu nói lãnh đạm của cô, nhưng cũng may Chu Chính Hiến là người không để ý cho lắm, sau khi anh nghe thấy, cũng chỉ cười hiểu ý một tiếng sau đó đổi đề tài nói chuyện khác.

Bao Thuần Bân thở phào nhẹ nhõm, Ngô Quý Đồng ở một bên cũng thở phào một hơi...

Còn sắc mặt Lâm Tấn Nhiễm thì vẫn không đổi, cô tiếp tục pha trà, đợi bọn họ có khuynh hướng ngừng lại thì mới lui sang một bên.

Vốn muốn thừa dịp lúc Bao Thuần Bân và Chu Chính Hiến nói chuyện mà không chú ý thì cô sẽ lén rời đi, nhưng không nghĩ tới Chu Chính Hiến mới ngồi một lúc đã muốn đi rồi.

“Bên kia Thời Uẩn còn hơn nửa tiếng sẽ kết thúc. Giáo sư, vậy tôi không phiền ông nữa, đi trước đây.”

Bao Thuần Bân vội nói, “Cậu trực tiếp đi qua bên Thời Uẩn luôn à, tôi dẫn cậu đi nhé.”

“Không cần đâu.” Chu Chính Hiến nói, “Tôi biết lát nữa ông còn có tiết dạy, ông đi trước đi, tôi tự đi là được.”

“Cái này...” Bao Thuần Bân đối với chuyện dạy học luôn rất nghiêm túc, làm giáo sư nhiều năm như vậy quả thực chưa đi trễ bao giờ, nhưng đi như vậy cũng không phải đạo với khách, “Vậy như thế này đi, tôi để Tấn Nhiễm đưa cậu đi, trường học nói nhỏ không nhỏ, đường đi còn rất quanh co nữa.”

Lâm Tấn Nhiễm, “???”

“Tấn Nhiễm, mau đưa Chu tiên sinh qua phòng hội nghị đi.”

“Cái này, thầy à... em nhớ hình như thầy có nói luận văn tuần này phải giao trước buổi trưa hôm nay. Vừa rồi em quên mất, nếu không bây giờ em đi giao trước nhé?”

“Giao luận văn cái gì.” Bao Thuần Bân liếc cô một cái, “Em còn không biết bên nào đang vội hơn à?”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật.

Chu Chính Hiến thấy vậy thì khẽ cười, “Không sao, Lâm tiểu thư có chuyện nên không cần phiền phức như thế.”

“Không có chuyện gì, cậu đừng nghe nó nói bậy.” Bao Thuần Bân liếc cô một cái, “Còn không mau đi đi.”

Lâm Tẫn Nhiễm, “...”

Đường lớn với hai hàng cây xum xuê, người đàn ông phía sau Chu Chính Hiến đẩy anh đi, mà Lâm Tẫn Nhiễm lại kéo Ngô Quý Đồng đang không biết đầu cua tai nheo gì đi theo phía sau.

Con đường này có nhiều học sinh đi lại, ở trên đường, ánh mắt của bọn họ đều lướt qua trên người Chu Chính Hiến ngồi trên xe lăn.

Người đàn ông ngồi trên xe lăn không có chút sợ hãi nào, vẻ mặt nhã nhặn, rất có phong thái của công tử nho nhã, tuy anh ngồi xe lăn hành động bất tiện, nhưng loại khí chất cao quý trên người lại không thể che giấu được. Đáng vẻ như vậy không thu hút ánh nhìn chú ý của đám thanh niên bọn họ cũng rất khó.

Lâm Tẫn Nhiễm thấy vậy thì thầm cảm thán cười một tiếng, quả nhiên Chu Chính Hiến vẫn là Chu Chính Hiến, cho dù ngồi xe lăn cũng vẫn có thể nổi bật như vậy.

“Su ty, su ty?!”

“Hả?”

Ngô Quý Đồng, “Chu tiên sinh gọi chị kìa, chị sao vậy... lại ngây người rồi.”

Lâm Tẫn Nhiễm có chút kinh ngạc, cô quay đầu nhìn Chu Chính Hiến, “Anh có chuyện gì à?”

Anh gọi cô sao? Lúc nào vậy?

Chu Chính Hiến ngược mắt nhìn cô, giọng nói điềm đại thông thả, “Vốn muốn hỏi Lâm tiểu thư, đại khái còn xa lắm không, nhưng thấy cô vẫn luôn nhìn chân của tôi... Lâm tiểu thư có thắc mắc gì muốn hỏi sao?”

Trong lòng Lâm Tẫn Nhiễm hơi kinh ngạc, cô đang suy nghĩ tại sao anh lại ngồi xe lăn, nhưng không nghĩ tới lòng hiếu kỳ lại kéo cô đi xa như thế, nhìn đến nỗi ngây người.

Vừa định trả lời, Ngô Quý Đồng ở phía sau đột nhiên chọc vào eo của cô, nhỏ giọng nhắc nhở: “Su ty, chị đừng có chạm vào nỗi đau của người ta.”

Ngô Quý Đồng nhận định Chu Chính Hiến là người tàn tật, trong lòng cậu nghĩ, những người bệnh này rất ghét người ta bàn luận đến mấy phương diện này của bọn họ.

Chu Chính Hiến, “Lâm tiểu thư?”

Dưới cái nhìn soi mói của Chu Chính Hiến, Lâm Tấn Nhiễm “thẳng thắn” cười cười, “Không có thắc mắc gì, chỉ là chân của Chu tiên sinh...”

Lông mày của Chu Chính Hiến hơi nhíu lại, “Sao vậy?”

Mặt Lâm Tấn Nhiễm không cảm xúc nói, “Chân đẹp, dài, thẳng, rất giống người mẫu, quả thật là chân đẹp.”

Chu Chính Hiến sững sốt, khó có lúc... không phản ứng kịp, mà người theo sau lưng anh nghe thấy cũng sững sốt.

Ngô Quý Đồng yên lặng che mắt, trong lòng thở dài, lá gan của sư tử cũng lớn quá rồi!

Tình huống hơi bé tắc, nhưng cũng may Chu Chính Hiến thường đã gặp qua những tình huống lớn, bất kể là chuyện vô lý nào anh cũng đều có thể hóa giải dễ dàng.

Sau khi sững sốt trong chốc lát, anh cũng chỉ nở một nụ cười hiền hòa, trả lời, “Quá khen, bình thường thôi mà.”

Lâm Tấn Nhiễm, “...”

Sau khúc dạo đầu không đầu không đuôi, bốn người chậm rãi đi tới phòng hội nghị.

Lâm Tấn Nhiễm dừng lại trước cửa, người còn chưa bước vào đã có thể cảm nhận được những tiếng kinh hoàng vang lên liên tiếp bên trong. Ngô Quý Đồng người dài thò đầu vào xem, nói chớ, Chu Chính Hiến còn chưa đi vào thì làm sao cậu dám vào trước chớ.

“Chu tiên sinh, vị đàn anh bên trong là em trai của anh à?” Ngô Quý Đồng hỏi.

Chu Chính Hiến gật đầu: “Ừ.”

“Tôi cũng nghĩ vậy, hai người các anh có mấy phần giống nhau, nhưng Chu tiên sinh thì nhìn hiền lành hơn nhiều.”

Hiền lành hơn?

Lâm Tấn Nhiễm nhìn Ngô Quý Đồng một cái, trẻ con đúng là trẻ con, chuyện gì cũng chỉ nhìn bề ngoài. Có những người nhìn qua rất hiền lành vô hại, nhưng thực chất là gian xảo nhất.

Mà vị Chu tiên sinh “hiền lành” đang đứng trước mặt cậu chính là đại biểu điển hình nhất.

“Chu tiên sinh, nếu đã đưa đến rồi, vậy tôi đi trước nhé.” Lâm Tấn Nhiễm nói với Chu Chính Hiến.

“Sư tử, đến cũng đến rồi, chúng ta đi vào trong xem đi.” Ngô Quý Đồng nói.

Lâm Tẩn Nhiễm không để ý cậu ta, chỉ nói với Chu Chính Hiến, “Chu tiên sinh, tạm biệt.”

Chu Chính Hiến cũng không ngăn cản cô, chỉ khẽ gật đầu, “Phiền cô rồi.”

Lâm Tẩn Nhiễm “thân thiện” cười một tiếng, “Không phiền ạ.”

Dứt lời, cô liền quay đầu đi, chỉ là một khắc vừa quay người, nụ cười “thân thiện” cũng biến mất hoàn toàn.

Nhìn theo bóng lưng của Lâm Tẩn Nhiễm, Ngô Quý Đòng nghi ngờ gãi gãi sau gáy, “Hôm nay sư tỷ làm sao vậy, vội đi đâu thai sao?”

Ánh mắt của Chu Chính Hiến hơi nheo lại, tầm mắt cũng rơi trên bóng lưng của người đi cách đó không xa. Vai bằng tóc ngắn, vóc người thon dài... anh nhớ lại dáng vẻ lúc nãy của cô, không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc, nhưng loại cảm giác quen thuộc này cũng chỉ thoáng qua trong chớp mắt, bởi vì trong đầu anh đã xác định là chưa từng gặp qua người này.

Lâm Tẩn Nhiễm quay về phòng ngủ tập thể, trong phòng còn có hai người khác nữa, mọi người đều mới được phân đến ở chung một chỗ, cảm tình còn chưa có gì tốt, vì vậy thấy cô vừa đẩy cửa vào cũng chỉ chào hỏi đôi chút rồi lại tiếp tục làm việc của mình.

Hai người cùng phòng đều thi đỗ lên nghiên cứu sinh, lúc trước cũng học đại học ở đây, cho nên trước khi được phân tới cùng một phòng với Lâm Tẩn Nhiễm thì đã từng nghe nói về Lâm Tẩn Nhiễm rồi.

Ở trường học, Lâm Tẩn Nhiễm khá nổi tiếng, có hai nguyên nhân, thứ nhất là vì thành tích, năm nào cũng đứng nhất, năm nào cũng nhận được học bổng, là cục cưng trong tay của tất cả giáo viên. Thứ hai là bởi vì vẻ ngoài và tính cách, dáng vẻ đẹp, da trắng, chân dài, nhưng thực sự lại là một núi băng. Lúc trước có không ít nam sinh tỏ tình với cô, nhưng người nào cũng bị cô nói cho vài câu liền chuồn mất, lý do lúc nào cũng tương tự như nhau: anh quá thấp, anh quá xấu, thành tích của anh không tốt... ngắn gọn trắng trợn, làm người ta không có cách nào phản bác được, lâu dần tự nhiên không ai dám tỏ tình với cô nữa.

Mà trong đám nữ sinh, có vài người thấy cô chướng mắt, có vài người lại sợ cô, dù sao, tính cách công kích và lạnh lùng của Lâm Tẩn Nhiễm quá mạnh mẽ.

Lâm Tẩn Nhiễm ở trong phòng không nhiều, cô lấy một gói thuốc ở dưới gói ra, cầm điện thoại di động lên rồi lại đi ra khỏi phòng.

Theo thói quen, cô đến tầng thượng của phòng ngủ tập thể, ở đây không khí rất thoáng, tình cờ mới có hội học sinh mang chăn ra đây phơi thôi. Cô đi tới trước lan can, lấy thuốc lá và bật lửa từ trong túi áo ra, châm lửa đốt một điếu.

Làn khói dài chậm chậm bốc cháy từ đầu ngón tay mảnh khảnh, cô hút một hơi, chậm rãi phun ra, làn khói xám lại bị gió thổi bay đi tan vào hư không.

Lâm Tấn Nhiễm tựa vào lan can, nhìn làn khói bay bay, suy nghĩ cũng dần dần rõ ràng.

Thực sự đã gặp anh rồi, 9 năm trôi qua, cô và anh mới gặp lại lần nữa. Cô đã từng vô số lần tưởng tượng tới cảnh này, cũng vô số lần nghĩ tới phản ứng của mình sẽ ra sao, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới, cô lại có thể có biểu hiện bình tĩnh như hôm nay.

Tất cả cảnh tượng chân thực khi còn bé đều khắc sâu trong đầu cô, cảnh tượng liên quan đến anh, liên quan đến lúc ở Tứ Xuyên vĩnh viễn là cơn ác mộng của cô. Nhưng dù sao cũng đã qua một thời gian dài, quả nhiên cô không còn là một cô bé con nỡ, cô của bây giờ đã học được cách đối mặt với mọi việc mà không thay đổi sắc mặt.

“Ring ring ring...”

Đột nhiên di động vang lên, Lâm Tấn Nhiễm dập tắt điều thuốc, cúi mắt lấy điện thoại đang rung từ trong túi áo ra, “Alô?”

“Tấn Nhiễm.”

“Tư Nguyên?” Chân mày Lâm Tấn Nhiễm khẽ nhíu, “Anh về rồi.”

“Ừ, bộ đội nghỉ hè.”

“Ừ.”

Phó Tư Nguyên hơi ngừng lại một chút, nói, “Tấn Nhiễm, bây giờ anh đang ở nhà em.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Hả? Anh đúng là chẳng thay đổi chút nào, vừa nghỉ là đã chạy qua nhà em.”

“Tấn Nhiễm, sao em không nói với anh, anh đang nói đến chuyện của chú đấy.” Ngữ khí của Phó Tư Nguyên có chút thất vọng, “Bệnh của chú cần có một số tiền lớn để chữa trị, vốn dĩ dĩ đã không đi làm, chỉ dựa vào một mình em làm sao có thể trả nổi chứ.”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười một tiếng, “Nói cho anh thì thế nào, bệnh này không phải là chuyện ngày một ngày hai, chỉ là gần đây mới chuyển biến xấu thôi. Haizz, Phó Tư Nguyên, anh là một quân nhân chính trực, muốn biến ra cho em một món tiền lớn hả?”

“Anh...”

“Được rồi, em đùa thôi.” Lâm Tấn Nhiễm nói, “Anh yên tâm, chuyện của cha em, tự em có thể giải quyết, anh đừng bận tâm.”

“Chú cũng nhìn anh lớn lên, nếu như gia đình em có gì khó khăn thì anh sẽ giúp đỡ.”

“Được, được. Vậy gần đây anh cũng ở nhà, giúp em chăm sóc bọn họ nhiều một chút nhé.”

“Anh hiểu rồi.” Phó Tư Nguyên dừng một chút rồi lại nói, “Vậy mấy ngày nay em có về không?”

“Không về, phải lên lớp.”

“Vậy...”

“Không nói nhiều nữa, buổi chiều em phải chuẩn bị lên lớp.”

“...Vậy được rồi, em tự chăm sóc mình tốt nhé.”

“Vâng.”

Lâm Tấn Nhiễm cúp điện thoại xong, kéo kéo áo khoác, rời khỏi tầng thượng.

Ngày thứ hai không có lớp, Lâm Tấn Nhiễm vốn muốn đến thư viện ngay góc một ngày, nhưng Bao Thuần Ân gọi điện thoại muốn cô đến văn phòng một chuyến, vì vậy cô không thể làm gì khác hơn là từ bỏ thư viện thôi.

“Cốc cốc cốc...”

“Vào đi.”

Lâm Tấn Nhiễm đẩy cửa ra, “Thầy, thầy tìm em ạ?”

“Ừ, lần trước em hỏi thầy có việc làm thêm nào không, có kết quả rồi này.”

Lâm Tấn Nhiễm tùy ý ngồi xuống sofa, “Thầy làm việc tốc độ thật đấy.”

“Còn phải nói.” Bao Thuần Ân đắc ý nhìn cô cười một cái, “Em yên tâm, việc làm thêm này rất tốt, sẽ không tốn quá nhiều thời gian đâu, một tuần em đến đó 3 – 4 ngày là được, cũng chỉ làm người giúp chăm sóc sức khỏe cho chủ nhân của nhà đó thôi, quan trọng là tiền lương rất hậu hĩnh.”

Nói xong, Bao Thuần Ân chờ cô trả lời.

Lâm Tấn Nhiễm liếc ông một cái, “Có chuyện tốt vậy sao?”

“Chính là em may mắn gặp được thầy ra tay đấy.” Bao Thuần Ân nói, “Đối phương là bạn thân lâu năm của thầy, vừa đúng lúc gần đây cần một người giúp.”

“Vậy phải cảm ơn thầy rồi.”

“Đừng vội cảm ơn.” Bao Thuần Ân lại nói, “Con nhóc này, bác sĩ tư không giống với bác sĩ thường, em muốn làm việc cho gia đình giàu có thì từ lời nói đến việc làm phải thật thận trọng, hiểu không?”

“Thầy yên tâm.”

Bao Thuần Bân nhìn cô mấy lần, “Mấy tính xấu này của em làm thầy rất lo lắng em sẽ gây chuyện, huống gì không thể so sánh Chu gia với những gia đình hào môn khác”

“Sẽ không đâu... hả?” Lâm Tấn Nhiễm hơi dừng lại, đột nhiên phản ứng trở nên kịch liệt, “Chu gia?”

“Đúng rồi, chính là Chu gia. Vị tiên sinh ngày hôm qua tới đây, nhớ không, chính là chủ nhân của Chu gia đó.”

Chương 3

“Thầy, không còn lựa chọn nào khác sao?” Lâm Tấn Nhiễm trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng.

Nhưng cô vừa mới hỏi xong thì lập tức bị Bao Thuần Bân trừng mắt một cái, “Lựa chọn khác? Em cho rằng còn có chỗ nào được đối xử tốt hơn ở Chu gia sao?”

Lâm Tấn Nhiễm cười nhạt, “Cũng không phải vậy, chỉ là thầy cũng nói rồi đấy, Chu gia không giống những gia đình bình thường khác, em sợ mình sẽ phạm sai lầm thôi.”

Bao Thuần Bân nhìn cô với ánh mắt ghét bỏ, “Em còn có thể sợ phạm sai lầm á, lá gan nhỏ đi rồi hả?”

Lâm Tấn Nhiễm, “...”

“Được rồi em đi đi, em ở Chu gia thầy cũng yên tâm một chút, lão Dương sẽ chăm sóc em.” Bao Thuần Bân nói xong thì trực tiếp đuổi khách, “Thầy còn có lớp, em về trước đi.”

Lâm Tấn Nhiễm mím mím môi, không nói nhiều nữa. Chỉ là lúc ra đến cửa văn phòng, cô đột nhiên dừng bước lại, “Thầy.”

Bao Thuần Bân ngược mắt nhìn cô, “Còn có chuyện gì sao?”

“Em muốn hỏi, chân của vị Chu tiên sinh hôm qua bị làm sao vậy, tại sao lại ngồi xe lăn?”

“Em hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì, tò mò thôi.”

“Em vẫn tò mò về chuyện này à, cũng phải, ngược lại khi em tới đó cũng có thể phải tiếp xúc nên thầy sẽ nói với em.” Bao Thuần Bân nói, “Từ khi còn nhỏ thì thân thể của Chu tiên sinh đã có bệnh rồi, tình huống lúc tốt lúc xấu. Lão Dương nói, nhiều năm trước khi trận động đất Tứ Xuyên xảy ra, Chu tiên sinh còn bị thương nữa, từ đó về sau thì hình như sức khỏe ngày càng xấu đi.”

Lâm Tấn Nhiễm hơi khựng lại, anh có bệnh cũ, cô rất rõ ràng, nhưng không phải lúc động đất anh đã được người Chu gia đưa đi một cách an toàn rồi sao?

“Sao anh ấy lại bị thương vậy ạ?”

“Cái này thì thầy không biết.” Bao Thuần Bân lại nói, “Thực tế thì chân của cậu ấy không có chuyện gì lớn, có thể chỉ là gần đây thân thể không tốt nên mới không tiện đi đứng thôi.”

Lâm Tẩn Nhiễm vâng một tiếng, “Vâng, em biết rồi.”

Lâm Tẩn Nhiễm đẩy cửa đi ra, lúc đóng cửa mơ hồ nghe thấy tiếng Bao Thuần Bân nhắc tới, “Cũng là một chàng trai trẻ, sao lại không yêu quý thân thể của mình như thế, người Chu gia, ôi, quả nhiên đều không phải người bình thường...”

Trên đường về phòng, trong đầu của Lâm Tẩn Nhiễm toàn là dáng vẻ của Chu Chính Hiến ngày hôm qua, thực tế thì bên ngoài cô không nhìn ra anh có vấn đề gì. Cô chưa từng nghĩ tới trận động đất lần đó anh lại không thoát thân an toàn, cô cho rằng anh sẽ được hỗ trợ một cách chu đáo, dù sao ở trong mắt mọi người, chỉ có đại thiếu gia của Chu gia là quan trọng nhất.

Lâm Tẩn Nhiễm suy nghĩ đến nỗi ngây người, cũng không phát hiện Ngô Quý Đồng và mấy nam sinh nữa đang cười cười nói nói đi tới.

“Su tử, trùng hợp vậy, chị muốn đi đâu thế?”

Lâm Tẩn Nhiễm nghe thấy tiếng mới ngược mắt nhìn, thấy Ngô Quý Đồng liền bật cười, “Về phòng.”

Ngô Quý Đồng ồ một tiếng, “Su tử, chị ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy cùng đi đi, đúng lúc em và mấy bạn học cũng muốn đi ăn này.”

Ngô Quý Đồng nói xong, con mắt của nam sinh bên cạnh cậu sáng lên, nhưng còn chưa kịp lên tiếng mời thì đã nghe tiếng Lâm Tẩn Nhiễm nói, “Thôi, cậu tự đi đi.”

Ngô Quý Đồng đã quen với dáng vẻ này của cô, vì vậy nhỏ giọng thì thầm: “Chị có thể đừng hút thuốc nữa không, hút thuốc không thể thay cơm ăn đâu.”

Lâm Tẩn Nhiễm liếc xéo cậu một cái, “Nhóc con à, đừng xen vào chuyện người khác.”

“Ai là nhóc con hả?”

Lâm Tẩn Nhiễm nhíu nhíu mày, hàm ý trong mắt “ngoài cậu ra thì còn là ai nữa” rất rõ ràng.

Ngô Quý Đồng nhìn cô, vẻ mặt đầy khó chịu.

Lâm Tẩn Nhiễm không để ý đến cậu mà đi thẳng về trở về ký túc xá.

Chờ đến khi Lâm Tấn Nhiễm đi xa rồi, mấy nam sinh sau lưng Ngô Quý Đồng mới nói, “Này, quan hệ của cậu và Lâm sư tử không phải rất tốt sao, sao mà mời ăn cơm cũng không đi vậy?”

Ngô Quý Đồng nhún nhún vai, thuận miệng nói, “Chắc là có mấy người không liên quan gì ở đây, ví dụ như các cậu chẳng hạn, chị ấy không thích người lạ.”

“Ê, Quý Đồng, ghê gớm thật.” Một người trong mấy nam sinh nói, “Tớ nói này, không phải hai người đang hẹn hò đấy chứ?”

“Hẹn hò?” Ngô Quý Đồng suýt chút nữa thì cười ra tiếng, “Này, lúc nào chứ?”

“Đừng giấu giếm nữa, ai mà không biết gần đây cậu hay đi với chị ấy. Thế nào, thế nào, tư vị của băng sơn mỹ nhân thế nào hả?”

“WTF, cậu nói linh tinh cái gì vậy hà?” Ngô Quý Đồng nhát thời lộ vẻ mặt “Phật ngồi tôi cúng không nổi” ra, “Đừng có nói bậy nữa!”

“... Tớ tùy tiện nói thôi, cậu kích động như vậy làm gì?”

Ngô Quý Đồng liếc cậu ta một cái, “Đám ông lớn các cậu có thể đứng đắn một chút không, Lâm Tấn Nhiễm là sư tử của tớ, chị ấy giúp tớ khá nhiều về vấn đề học thuật, nếu như các cậu dám chửi bới chị ấy, cẩn thận tớ trở mặt thật đấy.”

Mấy nam sinh liếc mắt nhìn nhau, “Được rồi được rồi, không nói không nói nữa...”

Nhà họ Chu, trong căn phòng cực lớn, ánh đèn u ám.

Chu Chính Hiến tỉnh lại từ trong giấc mộng, lúc anh mở mắt ra, trên người đã chảy đầy mồ hôi. Anh nhứ mày, từ trên giường ngồi dậy.

Theo bản năng giơ tay vuốt trán, trên mu bàn tay của anh nhất thời đã thấm ướt một mảng.

Lại là giấc mơ đó.

Đã qua lâu như vậy, nhưng giấc mơ đó vẫn rõ ràng như thế.

Âm thanh nghẹn ngào của cô bé vang lên trong phòng rất lớn....

Chu Chính Hiến cười khổ một tiếng, có thể cả đời này anh cũng không thể nào quên được, không thể quên được thế giới đồ nát kia, không thể quên được sự đau khổ và hoảng sợ của những con người đó, càng không thể quên được việc không cứu được cô, cả bản thân anh nữa.

“Chu Diển.”

Cửa phòng rất nhanh bị người ta đẩy vào, một người đàn ông tiến lại gần, cung kính đứng bên cạnh giường, “Thiếu gia, cậu tỉnh rồi.”

“Ừ.” Chu Chính Hiến vén chăn xuống giường, Chu Diễm thấy vậy thì vội vàng tiến đến dìu anh.

“Không cần”. Chu Chính Hiến giơ tay ngăn anh ta lại. Anh đi tới bên bàn trà, cầm lấy chiếc ly thủy tinh cao cổ uống một hớp nước, “Mấy người chú hai về rồi hả?”

“Vâng, tam thiếu gia cũng về rồi.”

“Được, đợi lát nữa kêu Duy Ân qua đây một chút.”

“Vâng, thiếu gia.” Chu Diễm nói xong, có chút lo lắng nhìn Chu Chính Hiến, “Thiếu gia, có phải cậu lại mơ thấy ác mộng không?”

Chu Chính Hiến không nói gì.

Lông mày của Chu Diễm từ từ nhíu lại, “Chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi, hơn nữa cậu cũng không làm gì sai, tại sao lại tự dẫn vật bản thân như vậy?”

Chu Chính Hiến đặt chiếc ly thủy tinh xuống, anh không quay đầu, chỉ có giọng nói lạnh lùng truyền đến, “Không phải tôi muốn dẫn vật bản thân, mà là tôi không có cách nào quên được. Đứa bé đó, tôi thực sự có lỗi với cô ấy.”

Chu Diễm cup mắt xuống, “Nếu chuyện này xảy ra lần nữa, chúng tôi vẫn chọn cứu thiếu gia đầu tiên, thiếu gia là người thừa kế của Chu gia, chúng tôi thân là hộ vệ của con cháu Chu gia, vốn nên lấy đại cục làm trọng.”

Chu Chính Hiến khẽ cười một tiếng, nhưng trong mắt lại không chút gọn sóng, “Tôi nhớ lúc trước cô ấy luôn gọi cậu là anh trai, nếu cô ấy còn sống, cậu có nói ra câu này không?”

Chu Diễm từ từ nắm chặt tay lại, “Chú của tôi có thể đưa ra lựa chọn này đầu tiên, tất nhiên tôi... cũng có thể rồi.”

Chu Chính Hiến nhắm mắt lại, giọng nói hơi trầm xuống, “Cậu ra ngoài đi.”

“Thiếu gia....”

Chu Chính Hiến không nói nữa, chỉ ngồi trên ghế sofa. Chu Diễm không thể làm gì khác hơn đành yên lặng lui ra ngoài, chỉ là lúc đang đóng cửa lại, anh ta nghe thấy thanh âm của Chu Chính Hiến thì thầm: “Các người có thể, nhưng tôi không thể...”

Lúc Lâm Tẫn Nhiễm đứng trước cửa nhà họ Chu thì đã là một tuần sau.

Cô thực sự không biết bản thân có nên quay về đây một lần nữa hay không, nếu không phải hai ngày trước mẹ của cô gọi điện thoại nói muốn ra ngoài làm việc, cô sẽ không hạ quyết tâm đến đây.

Tuy bây giờ cha mẹ không phải là cha mẹ ruột, nhưng cũng không khác gì cha mẹ ruột của cô. Đối với Lâm Tấn Nhiễm mà nói, cha nuôi mẹ nuôi đều là những người vô cùng quan trọng.

Cha nuôi là bộ đội đã xuất ngũ, năm đó chính ông đã đào được cô lên từ trong đống phế tích, lán động đất đó, toàn thân của cô đầy rẫy vết thương, gương mặt cũng bị hủy hoại đến nổi máu thịt lẫn lộn... Cha nuôi biết mang cô theo thì sẽ trả giá cái gì, nhưng vẫn không hề do dự.

Sau khi chăm sóc tỉ mỉ thì đã trở thành một gương mặt hoàn toàn mới, bọn họ mang theo cô ra khỏi nơi tối tăm, cho cô sống như một người mới. Ân tình này, chắc chắn cô không thể nào quên được.

Bây giờ cha bị bệnh nặng cần một số tiền lớn để điều trị, mà mẹ thì chỉ là một người nội trợ, dựa vào tiền lương hưu thì không thể nào chống đỡ nổi gia đình.

Chu gia là một sự tồn tại rất mê hoặc, lời Bao Thuần Bản nói rất đúng, không có chỗ nào có được sự đối đãi tốt như ở Chu gia, so với những gia đình bình thường khác thì tiền lương không chỉ cao hơn một chút thôi đâu, cho nên, vì lẽ đó cô phải đi.

“Xin chào, xin hỏi cô là Lâm tiểu thư đúng không?” Một thanh niên khoảng chừng 20 tuổi đi từ chỗ cửa ra đón.

Lâm Tấn Nhiễm gật gật đầu, “Đúng.”

“Được, cô theo tôi vào trong đi. Tôi dẫn cô qua chỗ bác sĩ Dương.”

“Cảm ơn.” Lâm Tấn Nhiễm theo người thanh niên này vào Chu gia.

Trên đường đi, Lâm Tấn Nhiễm phát hiện Chu gia có chút thay đổi, dáng vẻ của hành lang, hòn núi giả, cầu đá đều không còn giống như trong trí nhớ của cô nữa. Nhớ lại lần đầu tiên cô đến đây cũng mới 10 tuổi, lúc đó mẹ qua đời, cha đã ly hôn với mẹ từ lâu, nên ông dẫn cô và em gái đến đây. Người đó nói từ nay về sau nơi này sẽ là nhà của cô, ông cũng sẽ chăm sóc các cô chu đáo...

Nghĩ đến đây, Lâm Tấn Nhiễm khẽ nở một nụ cười khinh thường.

Lúc còn nhỏ bản thân thật sự đã quá ngây thơ rồi, ông ấy nói cái gì thì bản thân đều cho là cái đó.

Lúc đó cô đâu có nghĩ đến Chu gia to lớn này căn bản không phải là nhà của cô.

Chu gia truyền thừa trăm năm, phát triển tới bây giờ đã trở thành gia đình rất quyền lực, trước đó rất lâu, ngoại trừ trực hệ của Chu gia, ngoài ra có rất nhiều người không mang họ Chu, chỉ là sau này lại đổi họ theo chủ nhân Chu gia mà thôi. Đoán chừng tổ tông của cô vốn không mang họ Chu, chỉ là cũng vì đòi đòi phục vụ cho Chu gia nên mới dựa theo quy củ mà đổi họ.

Trực hệ và chi thứ của Chu gia hình như cũng đều mang họ Chu, nhưng địa vị lại khác nhau một trời một vực. Đây không phải là nhà của cô, chỉ là nơi ở cho sự trung thành và tín ngưỡng của các cô mà thôi.

Mà khi còn nhỏ cô càng không nghĩ tới, sự trung thành và tín ngưỡng này còn quan trọng hơn tình thâm và huyết thống. Trong lòng của người đó, cô và em gái không phải là người thân nhất. Con gái ruột thịt... trong lòng cô, bốn chữ này chắc chỉ để trang trí thôi.

“Đúng rồi, tôi nghe nói quy củ của Chu gia rất nghiêm ngặt, quản gia tên là... Chu Minh đúng không?”

“Quy củ đương nhiên rất nghiêm ngặt, người ngoài như các cô phải nhất định tuân theo.” Người thanh niên nói, “Nhưng hai năm trước chú Chu Minh đã về Tứ Xuyên rồi, bây giờ quản gia không phải là chú nữa, kì lạ thật, sao cô biết vậy?”

Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại một chút, “À, trước đó tôi có nghe thầy của tôi đề cập qua, có chút ấn tượng.”

“Ra vậy, hai năm trước chú Chu Minh đã nghỉ hưu rồi.”

“À.”

Thì ra không ở đây nữa.

Trong lòng Lâm Tẩn Nhiễm thoáng trống rỗng, cũng không biết nên vui mừng hay là thất vọng.

Thật ra trong lòng cô hơi muốn nhìn thấy ông, cô muốn nhìn xem ông có vì nguyên nhân gây ra cái “chết” của hai đứa con gái mà đau khổ hay không, muốn nhìn thấy ông có hỏ thẹn hay không...

Chỉ vậy mà thôi.

“Tiểu Lạc, quản gia muốn cậu đi lấy rượu ở hầm rượu, cậu chạy đi đâu đấy?” Đột nhiên có một người nói to với chàng thanh niên kia.

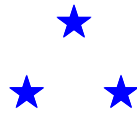
Chàng thanh niên dẫn Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại, “Áy áy, tôi quên mất rồi, bác sĩ Dương muốn tôi đưa người đến nên tôi vội đi luôn.”

“Cậu xem cậu xem, sao lại hay quên như thế chứ. Mau đi thôi, tam thiếu gia về phòng rồi, nếu không thấy thứ mình cần sẽ rất tức giận đó.” Người bị gọi là Tiểu Lạc vừa nghe xong thì hoàn toàn biến sắc, “Ôi ôi, được rồi được rồi!”

“Lâm tiểu thư, phòng y tế ở ngay phía trước, cô đi thẳng đến lối rẽ thì quẹo phải là tới rồi.” Nói xong, Tiểu Lạc vội vàng chạy đi.

Lâm Tẩn Nhiễm nhướn mày, thấy dáng vẻ của người này chắc là hình như rất sợ “tam thiếu gia” tức giận, “tam thiếu gia” có gì đáng sợ sao? Lâm Tẩn Nhiễm nhếch mép, trong ấn tượng của cô thì bé trai đó rất nghe lời mà.

Chương 4

Lâm Tấn Nhiễm không dừng lại, theo đường mà Tiểu Lạc nói đi về phía trước.

Đến chỗ rẽ, cô theo hướng cậu ấy chỉ, quẹo phải, nhưng Lâm Tấn Nhiễm vừa bước qua một bước liền ngừng lại vì đôi nam nữ ôm ấp tình tứ ở phía đối diện.

Nhìn qua thì dáng vẻ của anh chàng kia khoảng cũng tầm 20 tuổi, khuôn mặt đẹp đẽ, mang theo một chút kiêu căng bướng bỉnh, mà anh ta thì như một đứa trẻ, đang vui đùa vào bộ ngực đầy đặn của một cô gái.

“Anh đừng vậy, ở đây sẽ bị người ta thấy đó...” Cô gái hơi giãy giụa, nhưng rõ ràng là không dám đắc tội anh ta.

“Em sợ cái gì, nhìn thấy thì sao, có ai dám mắng anh chứ.”

“Anh, anh say rồi...”

“Cục cung, mới có mấy ly thì sao mà say được, ngoan, hôn một cái nào.”

“A... không được...”

Anh ta không có ý ngừng lại, Lâm Tấn Nhiễm lại không thể tới trễ, vì vậy cô cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của mình lại, yên lặng đi dọc theo hành lang.

“Đừng đừng đừng...có người...”

“Người? Ai dám quấy rầy anh chứ?” Thanh âm buồn bực của anh ta truyền tới.

Lâm Tấn Nhiễm hơi sững sờ, bình tĩnh bước nhanh hơn. Haizz... tôi tuyệt đối không hề quấy rầy mấy người mà.

“Cô đứng lại đó cho tôi!”

Lâm Tấn Nhiễm mím môi, không hay rồi.

“Cô ở đâu, không có chuyện gì à mà chạy tới đây?” Thanh âm khó chịu của anh ta càng lúc càng gần, Lâm Tấn Nhiễm tuân theo nguyên tắc không gây chuyện, khách khí cúi đầu, “Tôi không nhìn thấy gì cả.”

“Cục cung của tôi nói cô nhìn thấy thì chính là cô nhìn thấy.” Anh ta hừ lạnh, giọng nói cực kỳ không vui, “Ngẩng đầu lên.”

Lâm Tẩn Nhiễm không nhúc nhích, “Xin lỗi, tôi đến tìm bác sĩ Dương, tôi chỉ đi ngang qua đây thôi.”

“Kêu cô ngẩng đầu thì cô ngẩng đầu lên.” Dứt lời, anh ta trực tiếp kéo cằm Lâm Tẩn Nhiễm lên, “Tôi nói cô...”

Lâm Tẩn Nhiễm hơi nheo nheo mắt, nhưng khóe miệng vẫn cố gắng duy trì nụ cười, “Làm phiền cậu bỏ tay ra.”

Trong phút chốc, anh ta ngây người, cũng không phải bởi vì dáng vẻ của Lâm Tẩn Nhiễm thế nào, dù sao anh ta cũng thấy qua nhiều người đẹp hơn cô rồi, nhưng vì ánh mắt của cô mang đến cảm giác trống vắng không tên và ý lạnh hiện ra trong đó, ánh mắt của cô làm người ta sợ hãi nhưng lại không thể rời mắt.

“Ai quản lý cô, mới tới à?” Anh ta hơi cúi người lại gần, “Dáng vẻ cũng không tồi.”

Mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, đôi mắt của Lâm Tẩn Nhiễm tối sầm lại, cô đưa tay nắm lấy cổ tay của anh ta.

Lúc anh ta còn chưa phản ứng lại thì cô đã làm cái gì đó, cảm giác trên cổ tay chợt truyền tới một trận tê dại, anh ta khẽ rên một tiếng, buộc phải buông tay ra.

“Làm ơn tự trọng.” Lâm Tẩn Nhiễm lạnh nhạt lên tiếng.

Anh ta bị dọa đến sững sờ, rất lâu sau mới nói, “Cô dám động đến tôi, lá gan lớn thật đấy!”

“Ừ, đúng vậy.”

“Cô...”

“Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước đây, không quấy rầy hai người.”

“Cô đứng lại cho tôi.” Anh ta không nghĩ gì liền kéo cánh tay của Lâm Tẩn Nhiễm lại, bởi vì đã say bí tỉ, anh ta dùng sức kéo Lâm Tẩn Nhiễm lại trước mặt, “Tôi cho cô đi chưa hả?”

“Tam thiếu gia, đừng...” Cô gái đằng sau chân chừ kéo anh ta lại.

Lâm Tẩn Nhiễm ngẩn người, bắt chợt ngược mắt lên, “Tam thiếu gia? Cậu là... Chu Duy Ân?”

“Tên của tôi là để cô gọi hả?”

Lâm Tẩn Nhiễm trừng mắt nhìn, có chút không tin nổi, “Cậu thật sự là Chu Duy Ân?”

“Biết tôi là ai rồi hả? Còn dám làm càn không?” Chu Duy Ân nắm lấy cằm của cô, “Thấy dáng vẻ của cô không tồi, vậy đi, uống với tôi một ly rồi tôi sẽ tha cho cô.”

Nói xong, anh ta lưu manh đưa mặt tới gần. Sau khi biết thân phận của anh ta, Lâm Tấn Nhiễm còn chưa tỉnh lại được, chờ tới khi phản ứng được thì anh ta đã gần như muốn sàm sỡ cô rồi.

Trong chớp mắt, Lâm Tấn Nhiễm đưa tay qua, thừa dịp anh ta còn chưa phản ứng, liền dùng sức quật ngã anh ta trên mặt đất.

“Àm!”

Ồ... lâu rồi không luyện tập, còn may, mấy thế phòng thân cơ bản của Phó Tư Nguyên dạy vẫn còn quen tay.

“Tam thiếu gia!” Cô gái kinh hoàng, vội vàng chạy qua đỡ anh ta, mà Chu Duy Ân vốn đã say, nay bị ngã như vậy, cả người lâm vào trạng thái mơ màng.

Lâm Tấn Nhiễm nghĩ, đến lúc cô nên chuồn rồi.

Nhưng mà... tiếng bánh xe lăn trên mặt đất nhẹ nhàng vang lên.

Lâm Tấn Nhiễm cứng đờ người, lúc quay đầu thì nhìn thấy Chu Chính Hiến đang chậm rãi qua đây.

Anh nhìn thấy cô, bên môi là nụ cười nhạt, ánh mắt sâu không lường được.

Nhưng Lâm Tấn Nhiễm biết tất cả chuyện vừa rồi anh đều đã thấy hết.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Chu Chính Hiến liếc nhìn tình huống trước mắt một cái, lạnh nhạt hỏi.

Cô gái đang ngồi xổm bên cạnh Chu Duy Ân có chút kinh hoàng, “Cái đó, cô gái này... đánh tam thiếu gia ngã xuống đất ạ.”

Chu Chính Hiến không thấy kinh ngạc, dừng lại một lúc rồi nói, “Đưa tam thiếu gia về phòng đi.”

Chu Diễm ở phía sau gạt đầu, ra hiệu cho mấy người hầu tiến lên hỗ trợ.

“Tôi không về!” Chu Duy Ân không tin được, trừng mắt nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Cô là ai, tên là gì. Cô dám đánh tôi, cô, cô quả là...”

“Chu Diễm.” Chu Chính Hiến vẫn lạnh nhạt. Chu Diễm hiểu ý, nửa dìu nửa đỡ đành kéo Chu Duy Ân đi. Đương nhiên Chu Duy Ân không vui, đi được một đoạn rất xa rồi mà Lâm Tấn Nhiễm vẫn có thể nghe thấy tiếng mắng chửi của anh ta.

Đợi tới khi hành lang hoàn toàn yên tĩnh trở lại, Chu Chính Hiến mới ngược mắt hỏi, “Lâm tiểu thư, không nghĩ tới là sẽ gặp cô ở chỗ này, cô tới Chu gia sao?”

“Thầy muốn tôi qua đây tìm bác sĩ Dương, tôi là trợ lý mới của ông ấy.” Lâm Tấn Nhiễm giống như vô tình đánh giá anh, hôm nay anh mặc áo màu trắng, quần màu đen, là kiểu dáng đơn giản mà trước đây anh vẫn thường

mặc nhất. Không giống như lần gặp mặt trước đây, lần này anh đeo cặp mắt kính gọng vàng, dáng vẻ này đúng là càng thêm lịch sự nhã nhặn.

“Thì ra cô chính là trợ lý mới mà bác sĩ Dương nói.” Chu Chính Hiến cười yếu ớt, “Lâm tiểu thư quả nhiên là học trò cưng của giáo sư Bao.”

Lâm Tẫn Nhiễm ngoài cười nhưng bên trong không cười, “Khách sáo rồi.”

“Vậy bây giờ cô muốn đi đến phòng y tế tìm bác sĩ Dương à?”

“Vâng.”

“Vậy tốt quá, cùng đường rồi.”

Lâm Tẫn Nhiễm hơi khựng lại, bây giờ xung quanh không có người, anh lại lên tiếng nói cùng đường, cô sẽ không có quy củ mà tự mình đi trước, nếu để anh ngồi trên xe lăn đi một mình thì hình như cũng không thích hợp lắm.

Lâm Tẫn Nhiễm ho một tiếng, “Vậy tôi đưa Chu tiên sinh một đoạn nhé.”

Chu Chính Hiến cũng không khách sáo, “Được.”

Lâm Tẫn Nhiễm đi đến phía sau anh, đưa tay đặt lên xe lăn, chậm rãi đẩy xe về phía trước.

Bánh xe lăn qua hành lang làm bằng gỗ phát ra thanh âm be bé, Lâm Tẫn Nhiễm đột nhiên cảm thấy có chút kì diệu, thời gian quay vòng, giờ khắc này cô lại trở về bên cạnh anh...

“Duy Ân bình thường hơi hồ đồ, vừa rồi đã đắc tội rồi, mong Lâm tiểu thư thứ tội.” Chu Chính Hiến đột nhiên nói.

Lâm Tẫn Nhiễm ừ một tiếng, “Là trẻ con thôi, tôi không để ý đâu.”

Khóe miệng Chu Chính Hiến giật giật, “Trẻ con? Lâm tiểu thư chắc cũng chỉ lớn hơn Duy Ân một hai tuổi mà thôi.”

Lâm Tẫn Nhiễm hạ mắt, liếc anh một cái, nhưng từ góc độ này cô không thể nhìn thấy được vẻ mặt của anh, cô thuận miệng nói, “Ồ, vậy sao, tôi cho rằng anh ta mới dậy thì thôi.”

Nói đúng ra thì lớn hơn hai tuổi, lúc trước lúc vào Chu gia cô đã 10 tuổi, thì Chu Duy Ân mới 8 tuổi, tuy anh ta nhỏ tuổi nhưng lại nghịch ngợm vô cùng, trước mặt người khác thì yên tĩnh nhưng lại rất thích đấu võ mồm với cô, ngày nào hai người cũng cãi nhau ầm ĩ. Nhớ lúc ấy trong Chu gia, cô là người bạn duy nhất của anh ta, mà anh ta cũng là sự ám áp ít ỏi của cô.

“Đến rồi à?” Lâm Tẫn Nhiễm nhìn thấy tám biển có chữ “Thuốc” rất lớn trước cửa thì ngừng lại hỏi.

“Ừ.”

Hai người còn chưa đi vào thì có một ông lão khoảng hơn 60 tuổi, mặc áo khoác trắng đi ra, “Đại thiếu gia, cậu tới rồi à, ơ kìa? Sao Chu Diễm lại biến thành một cô gái rồi.”

“Lão Dương, cô ấy là Lâm Tẫn Nhiễm.” Chu Chính Hiến nói.

Lâm Tẫn Nhiễm gật đầu với người trước mặt, “Ông là bác sĩ Dương phải không, cháu là Lâm Tẫn Nhiễm, là trợ lý mới của ông.”

Lão Dương bỗng nhớ ra, “A a a, là cô à, là học trò của Tiểu Bao à?”

Tiểu Bao... Khóe miệng Lâm Tẫn Nhiễm giật giật, “Vâng.”

“Tốt lắm, tốt lắm. mau vào đi, Tiểu Bao đã nói với tôi rồi, cô là một học trò rất đáng tin.” Lão Dương nhận lấy nhiệm vụ đẩy xe lăn từ Lâm Tẫn Nhiễm, “Về sau, cô làm theo những gì tôi giao là được, Vân Thanh, con dẫn cô ấy đi thay áo đi.”

Bên cạnh giá thuốc có một cái đầu thò ra, “Vâng, su phụ.”

“Chị chính là Lâm Tẫn Nhiễm ạ?” Cậu bé được gọi là Vân Thanh nhìn qua thấy khá nhỏ tuổi, lớn nhất chắc chỉ mới học lớp 10 thôi. Nhưng dáng vẻ đoan chính, đứng đắn của cậu ấy rất giống người bề trên, cậu ấy ngoắc ngoắc ngón tay với Lâm Tẫn Nhiễm, “Chị qua đây với em, ở đây chúng ta phải chú ý vệ sinh, cũng giống như ở bệnh viện vậy, cũng đeo găng tay và mặc áo khoác.”

“Được.”

Lâm Tẫn Nhiễm và Vân Thanh đi vào trong phòng, mà Chu Chính Hiến và lão Dương thì lại đi tới một hướng khác.

Vân Thanh đưa quần áo cho cô sau đó thì nói, “Nhanh mặc vào và đi cùng em, thiếu gia muốn tắm nước thuốc, em làm sao thì chị học theo vậy nhé.”

Lâm Tẫn Nhiễm khựng lại một chút, “Tắm thuốc?”

“Đúng rồi, đây là thói quen, một tháng thiếu gia sẽ tắm 2 đến 3 lần, những người khác cũng vậy, nếu cơ thể không khỏe thì cũng sẽ qua đây.” Vân Thanh nói, “Ngược lại không khó đâu, chỉ ở một bên giúp đỡ là được.”

Lâm Tẫn Nhiễm đã mặc xong áo khoác trắng, “Được rồi.”

Vân Thanh nhìn thấy cô mặc xong rồi thì dẫn cô đến phòng tắm thuốc, trên đường cậu ấy vẫn không quên tò mò hỏi, “Nghe su phụ nói, Tây y của chị rất lợi hại, mà còn nghiên cứu một chút về Đông y nữa.”

“Đông y chỉ biết chút cơ bản thôi.”

“Chị cũng lợi hại quá rồi, nhưng em chỉ muốn tập trung vào Đông y thôi, về sau sẽ theo chuyên ngành này.”

Lâm Tẫn Nhiễm cười cười, “Vậy em cố lên nhé.”

Hai người nói chuyện câu có câu không cho đến khi tới phòng tắm thuốc.

Lúc Lâm Tấn Nhiễm vào đã cảm thấy không gian trong căn phòng này rất lớn, mùi hương và màu sắc đều mang nét cổ xưa, khiến người ta cảm thấy giống như qua về phòng tắm của mấy nhà quý tộc thời cổ đại.

Cô đi qua phía sau chỗ rẽ, có một bức bình phong hoa mai ngăn cách, loáng thoáng có thể nhìn thấy sương mù bốc lên bên trong. Đúng lúc này, sau tấm bình phong có một bóng người áo trắng đi ra.

Không biết Chu Chính Hiến đã thay quần áo từ lúc nào, toàn thân màu trắng, trong mắt Lâm Tấn Nhiễm thì áo khoác lụa trắng mỏng tanh bên ngoài giống như không mặc gì cả, cô lò mò có thể thấy được đường nét cơ thể của anh.

Lâm Tấn Nhiễm híp mắt, con người như ngọc này mặc quần áo trắng càng giống như ngọc vậy.

Hàm ý không rõ trong ánh mắt của Lâm Tấn Nhiễm, Chu Chính Hiến làm như không thấy, biểu hiện bình tĩnh này của anh rõ ràng đã hoàn toàn đối xử với cô như là bác sĩ của Chu gia rồi.

“Đi với em.” Vân Thanh thấp giọng nói xong thì đi lên phía trước.

Lâm Tấn Nhiễm gật gật đầu, cùng đi lên. Cô bước lên bục thủy tinh, dẫm lên tấm thảm màu xám.

Bởi vì đã đi đến gần cho nên Lâm Tấn Nhiễm không tiện nhìn dáng vẻ của Chu Chính Hiến nữa, vì vậy cô thu hồi ánh mắt, chỉ nhìn chăm chăm vào sau gáy của Vân Thanh.

Tuy đã cố gắng không để mắt đến sự tồn tại của Chu Chính Hiến, nhưng lúc lướt qua nhau, ánh mắt của Lâm Tấn Nhiễm không khống chế được mà run lên.

Mùi hương nhẹ nhàng của thuốc Đông y, đủ dung đủ lượng làm lòng người ta phải chấn động. Mùi hương này cách cô rất gần, cô biết, nó được truyền ra từ người anh.

Chương 5

"**T**hứ ở trong bình nhỏ này thì cứ 10 phút thì thả vào một lần, cái này thì 7 phút một lần, còn cái này..."

Thuốc tắm của Chu Chính Hiến rất nghiêm ngặt không giống bình thường, mỗi phần dược liệu đều phải được chuẩn bị sẵn, đúng giờ đúng khắc thả vào trong nước. Trong đầu Lâm Tấn Nhiễm lướt qua một suy nghĩ đen tối, hết sức tập trung ghi nhớ lời của Vân Thanh.

"Thiếu gia, để tôi đỡ anh." Vân Thanh giao cho Lâm Tấn Nhiễm xong thì chạy đến bên cạnh Chu Chính Hiến.

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu nhìn lại, cũng không biết bản thân có muốn tiến lên dìu anh hay không. Có điều cũng may Chu Chính Hiến cũng không để Vân Thanh dìu, nói một câu không cần rồi tự mình đi xuống bể tắm.

Nửa người của anh chìm trong nước bể tắm, sương mù lượn quanh, Lâm Tấn Nhiễm chỉ có thể nhìn được bóng lưng của anh bị hơi nước thấm ướt mà thôi.

"Này." Vân Thanh vỗ nhẹ cô một cái, Lâm Tấn Nhiễm quay đầu nhìn cậu ấy.

Vân Thanh nói, "Em đi ra ngoài trước lấy chút đồ, chị ở đây trông nhé, nhớ thả thuốc vào."

"Nhớ rồi, yên tâm đi."

Vân Thanh gật gật đầu, lấy dáng vẻ "Thấy chị rất thông minh em cũng tin tưởng chị" nhìn cô rồi đi ra khỏi bể tắm thuốc.

Trong bể tắm thuốc chỉ còn lại hai người: Lâm Tấn Nhiễm và Chu Chính Hiến, Lâm Tấn Nhiễm nhàn nhã dựa vào cạnh bàn, đặt tầm mắt lên người ở trong bể, mây mù lượn lờ, trai đẹp đang tắm, ôi, hình ảnh này nói sao cũng khá mê người.

Lâm Tấn Nhiễm ôm cánh tay, trong lòng yên lặng đánh giá, loại cảnh đẹp sau lưng này, không biết phía trước thì thế nào nhỉ? À... gương mặt đó của anh nhất định càng đẹp hơn nữa.

Lâm Tẩn Nhiễm thoải mái xem xét, sau khi đến giờ, cô lấy thuốc, dựa theo lời Vân Thanh giao, từ từ thả vào trong bể.

Là một bác sĩ, lúc Lâm Tẩn Nhiễm làm việc rất chuyên tâm, cho nên cô cũng không chú ý có một cậu bé từ cửa lén lút đi vào.

Lâm Tẩn Nhiễm thả thuốc vào xong thì đứng lên, nhưng chiếc thảm dưới chân đột nhiên bị người ta kéo một cái, Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại, không kịp quay đầu lại nhìn đã theo quán tính đã ngã nhào về phía trước, mà trước mặt chính là bể thuốc của Chu Chính Hiến...

"Rào rào!" Bọt nước văng tung tóe, một tiếng ầm làm Chu Chính Hiến ngạc nhiên quay đầu lại.

Mà cậu bé đang đứng cười hài lòng đứng phía trên bể thuốc, nhưng vừa nhìn thấy mặt của Chu Chính Hiến thì nhất thời kinh ngạc cứng đờ ra, "O! Tại sao không phải là cậu nhỏ..."

"Triêu Triêu!" Chu Chính Hiến trầm giọng quát lớn.

Cậu bé run lên, hoảng sợ nói, "Cháu, cháu cho rằng cậu nhỏ đang ở trong bể thuốc, cháu không cố ý đâu!" Nói xong, thân hình nhỏ bé nhanh chóng biến mất khỏi phòng tắm thuốc.

Cậu bé chạy quá nhanh, khổ thân Lâm Tẩn Nhiễm vô tội bị hại nằm thẳng cẳng. Nước trong bể chỉ nông đến vai của Lâm Tẩn Nhiễm, nhưng đối với vệt mắc cạn như Lâm Tẩn Nhiễm mà nói, độ cao này có thể đủ chìm chết cô trong đó.

Cô giãy giụa lung tung, trong lúc cô cảm giác mình sắp sặc đến chết, rất cuộc có một cánh tay mạnh mẽ vững vàng đỡ lấy hông của cô.

Mà cảm giác an toàn này đến từ một người đàn ông có giọng nói trầm thấp, anh nói, "Duỗi chân, đứng thẳng lên."

Lâm Tẩn Nhiễm khua khua loạn xạ một lúc, cuối cùng cũng có thể bình thường chạm chân xuống đáy bể.

"Khụ khụ khụ!" Mùi thuốc dày đặc xông vào trong mũi, Lâm Tẩn Nhiễm giữ lấy "cây trụ" đứng trước mặt mình, gấp gáp thở hỗn hển mấy hơi.

Đợi đến khi cô thở bình thường lại, nhất thời ý thức được tình huống lúng túng hiện giờ. Cả người cô ướt đầm đứng trước mặt Chu Chính Hiến, tay anh đang đỡ eo của cô, mà tay cô thì đang kéo bờ vai của anh, hai người dựa vào nhau rất gần, bầu không khí kiêu diễm không tên có phần... mập mờ.

"Xin lỗi Chu tiên sinh, tôi không biết bơi." Lâm Tẩn Nhiễm nghiêng đầu, không dám nhìn anh.

"Nhìn ra được." Trong mắt Chu Chính Hiến có chút ý cười, anh nói, "Không sao chứ?"

"Không sao." Lâm Tấn Nhiễm cười khan một tiếng, "Bể này cũng không sâu lắm, tôi có thể đứng được, anh...thả tay ra đi."

Chu Chính Hiến buông lỏng tay, "Được."

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, cô lùi về sau một bước. Nhưng cô vẫn đánh giá thấp sức nổi của nước, và đánh giá quá cao khả năng thăng bằng của bản thân, cho nên vì lùi gấp về sau, kết quả là cả người cô lại có khuynh hướng khụy xuống.

Gay go.

Lòng Lâm Tấn Nhiễm chợt lạnh lẽo, con mẹ nó thật là mất mặt.

Mà cô cũng không lường trước được bản thân cứ như vậy lại bị nước nhấn chìm lần nữa, may là Chu Chính Hiến đã nhanh chóng vớt cô lên.

Lâm Tấn Nhiễm, "..."

"Đưa cô lên bờ nào." Giọng nói của Chu Chính Hiến hơi bất đắc dĩ.

Lâm Tấn Nhiễm càng thêm lúng túng, cái tư thế anh vớt được cô từ trong nước quá mức thân mật rồi, tuy nói là vì giúp cô, nhưng cô lại khó thích ứng được.

"Cảm ơn, nhưng anh kéo tay tôi là được rồi."

Không cần vác cả người tôi lên như thế...

Lâm Tấn Nhiễm theo bản năng đưa tay đỡ trước ngực anh, muốn cách anh xa một chút, nhưng cảm xúc dưới lòng bàn tay làm cho cả người cô cứng đờ.

Quần áo trên người Chu Chính Hiến mặc vốn thích hợp cho việc tắm nước thuốc, một tầng vải mỏng manh, ngâm dưới nước thì cũng không khác nào không mặc, lúc tay của Lâm Tấn Nhiễm đặt lên, đương nhiên cảm nhận được hai điểm nào đó... hơi nhô lên.

Chu Chính Hiến cũng sửng sốt, anh hạ tầm mắt, nhìn thấy rõ ràng sắc mặt biến đổi của cô gái trong ngực.

Bởi vì cả người đều bị chìm trong bể nước, đầu tóc của cô cũng ướt đẫm, tóc ngắn ngang vai, nước theo đuôi tóc chảy dài xuống cần cổ trắng nõn của cô, cuối cùng biến mất trong cổ áo.

"Ồ? Lâm Tấn Nhiễm?" Vân Thanh lấy xong đồ quay lại, cậu không thấy bóng dáng của Lâm Tấn Nhiễm đâu nên cảm thấy hơi kì lạ.

Nhưng một giây sau...

"Á!"

Đôi nam nữ đang dựa sát nhau trong hồ không phải là đại thiếu gia và Lâm Tẫn Nhiễm sao, Vân Thanh dụi dụi mắt, "Không phải chứ..."

Vất vả lắm Lâm Tẫn Nhiễm mới bò từ trong bể nước lên được, Vân Thanh vội vàng đưa một cái khăn tắm cho cô, tay cậu run rẩy, nói nhỏ, "Lâm, Lâm Tẫn Nhiễm, lần sau có xuống nước thì không thể mặc bộ quần áo trên người này được..."

Lâm Tẫn Nhiễm cau mày, nghe vậy, liếc cậu một cái, "Lần sau?"

Vân Thanh đỏ mặt nhìn cô một cái, "À, không nghĩ tới lần đầu tiên chỉ đến lại cùng đại thiếu gia..."

"Ha ha." Lâm Tẫn Nhiễm thấp giọng cười, choàng khăn tắm đứng lên, "Vứt mấy thứ linh tinh trong đầu em đi."

Vân Thanh gãi gãi sau gáy, lúc vừa định nói cái gì đó thì Chu Chính Hiến lên tiếng, "Vân Thanh, dẫn cô ấy đi thay đồ đi, gọi Triều Triều đến phòng khách lớn cho tôi."

Vân Thanh mơ mơ màng màng, lúc này lại đi gọi thằng nhóc yêu quái kia làm gì chứ?

Nửa tiếng sau, Lâm Tẫn Nhiễm đã thay bộ quần áo sạch sẽ đi ra khỏi phòng.

Vân Thanh đợi cô trước cửa, "Đi theo em."

"Đi đâu?"

"Tiểu tổ tông của Chu gia nhà chúng ta gây họa rồi, không phải là đẩy chị xuống bể thuốc sao, đại thiếu gia rất tức giận, đang mắng mỏ cậu ấy đấy."

Lâm Tẫn Nhiễm hơi nhú mày, "Thì ra là cậu ấy đẩy tôi."

"Không phải sao?" Vân Thanh nói xong thì gãi gãi đầu, "Mới vừa rồi em còn cho rằng chị và đại thiếu gia đang chơi tắm uyên ương nữa chứ."

Lâm Tẫn Nhiễm, "..."

"Dọa em hết hồn, em nói mà, coi như chị nhảy xuống bể thì đại thiếu gia cũng sẽ không như vậy, sao anh ấy có thể là loại người này được chứ?"

Khóe miệng Lâm Tẫn Nhiễm giật giật, anh là loại người này? Loại người nào?

Lúc Lâm Tẫn Nhiễm đến, gương mặt của cậu bé được gọi là thằng nhóc yêu quái kia cực kỳ tủi thân đứng giữa phòng khách lớn. Chu Chính Hiến ngồi ở ghế chủ vị, biểu hiện khá nghiêm túc.

"Triều Triều, chị gái hôm nay cháu đẩy xuống bể đã tới rồi, đi qua xin lỗi đi." Chu Chính Hiến nhìn Lâm Tẫn Nhiễm một cái rồi nói.

Người xung quanh đều đưa ánh mắt nhìn sang cô, cậu bé đó cũng nghiêng đầu qua, mở to mắt nhìn cô.

Vẻ mặt Lâm Tấn Nhiễm rất bình tĩnh, cô đang chờ đợi.

“Chị ơi.” Triều Triều béo mập tròn trĩnh, lúc nói chuyện làm ra vẻ oan ức rất lớn khiến người ta không thể chống cự được, chỉ thấy cậu bé quệt miệng đứng lên, kéo kéo vạt áo của Lâm Tấn Nhiễm, nói, “Chị ơi, em sai rồi, em không nên đẩy chị xuống bể, em xin lỗi.”

Tất nhiên Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy đáng về lấu cá của cậu bé này nên bị dạy dỗ, có điều nó cũng nhận sai rồi, cô cũng không so đo với một đứa bé làm gì, cô rủ mắt nhìn nó, “Ừ, vậy được rồi.”

Triều Triều thấy dáng vẻ bình tĩnh của cô thì hơi kinh ngạc, mọi người đều nói, nó mà ra vẻ đáng yêu thì người gặp người yêu mà!

“Chị ơi, em thấy chị không vui, có phải chị chưa thật sự tha lỗi cho Triều Triều không ạ?”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, “Chị... tha lỗi rồi.”

“Vậy tại sao chị không cười, do Triều Triều rất đáng ghét sao?”

Lâm Tấn Nhiễm không thể nói được gì, vì vậy theo bản năng ngẩng đầu nhìn Chu Chính Hiến, nhưng không nghĩ tới Chu Chính Hiến nhàn nhã ngồi trên ghế cũng đang nhìn cô, đồng thời, anh còn có hàm ý xem náo nhiệt nữa chứ.

Lâm Tấn Nhiễm hít một hơi, cúi đầu, cong môi Triều Triều, giả vờ cười cười, “Không đâu, Triều Triều dễ thương lắm, chị rất thích em.”

Nhất thời Triều Triều vui vẻ ra mặt, “Em nói mà, chị nhất định sẽ tha lỗi, hơn nữa sẽ thích em luôn.”

Lần này Lâm Tấn Nhiễm thực sự bị cậu bé chọc cười, đưa tay ra véo véo má nó, “Đúng là tự tin thật.”

“Đó là đương nhiên, à đúng rồi, cậu nói chị không biết bơi, hồi nãy ở trong bể tắm suýt nữa chết đuối rồi.” Triều Triều nghiêm túc nói, “Chị, cảm giác chết đuối rất khó chịu đúng không, thầy giáo nói nếu người ta ở trong nước bị sặc nước mà hôn mê thì phải hô hấp nhân tạo, cậu có hô hấp nhân tạo cho chị không?”

“Khụ khụ khụ.” Không biết bên cạnh có ai đột nhiên ho khan, nhưng lập tức dừng lại ngay. Lâm Tấn Nhiễm nhẹ nhàng quét mắt qua, phát hiện ánh mắt mọi người đều có hương vị bất quái.

Mà Chu Chính Hiến vẫn mang dáng vẻ nhàn nhã ngồi đó.

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười, “Chị không cần hô hấp nhân tạo.”

“Ồ? Do cậu không biết làm sao?” Triều Triều quay đầu nhìn Chu Chính Hiến, “Cậu à, hô hấp nhân tạo là dùng ngón tay cái và ngón tay trỏ bóp lỗ mũi, sau đó hít một hơi thật sâu, dùng miệng kề lên miệng của người bệnh. Thầy giáo nói...”

“Được rồi.” Chu Chính Hiến đứng dậy đi tới chỗ cậu bé, “Không còn sớm nữa, cháu nên đến thư phòng đọc sách đi.”

Triều Triều bĩu môi, “Cậu, cháu đang dạy cậu mà, lần sau nếu như chị bị đuối nước lần nữa thì cậu có thể hô hấp nhân tạo.”

Chu Chính Hiến khẽ cười, anh ngược mắt nhìn Lâm Tấn Nhiễm một cái, nhàn nhạt nói, “Được, cậu biết rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm, “...”

Rốt cuộc cậu nhóc lấy được đáp án hài lòng rồi đi, Lâm Tấn Nhiễm thấy vậy cũng không tiện ở lại thêm, nói với Chu Chính Hiến, “Vậy tôi về phòng thuốc đây.”

Chu Chính Hiến gật gật đầu, ánh mắt xuất hiện ý nghĩ sâu xa, “Ừ.”

Chương 6

Bởi vì ngày mai là cuối tuần cho nên Lâm Tấn Nhiễm trực tiếp ở lại chỗ mà Chu gia sắp xếp, mà Chu gia quả nhiên là Chu gia, thậm chí phòng ở của một người trợ lý nhỏ bé như cô cũng tốt như vậy.

Nhưng Lâm Tấn Nhiễm ngủ không được ngon, không phải cô lạ giường mà là hơi thở ở đây quá quen thuộc, dù 10 năm đã trôi qua nhanh chóng nhưng cảm giác của Chu gia hay là cảm giác trong đầu cô cũng còn rất sâu sắc.

"Qua một thời gian ngắn nữa em sẽ thi đại học, cho nên việc chăm sóc thiếu gia sẽ từ từ để chị tiếp nhận." Vân Thanh nghiêm túc nói, "Lúc thiếu gia uống thuốc, chị nhất định phải trông chừng, nếu thân thể của anh ấy không tốt thì chị nhất định phải chăm sóc nhé."

"Em? Thi đại học?"

Vân Thanh liếc cô một cái, "Su phụ nói học tập rất quan trọng, cho nên mới tìm người thay thế vị trí của em, để em có thể đọc sách thật tốt."

Lâm Tấn Nhiễm cong môi cười, "Trông em non nớt như vậy, chị cứ cho rằng em chỉ là một cậu bé thôi chứ."

Vân Thanh ưỡn ngực, "Em đã 18 tuổi rồi, đừng coi em là trẻ con chứ."

"A... được rồi."

"Không nói nhiều với chị nữa, chị đưa thuốc đến phòng của thiếu gia đi, giờ này chắc thiếu gia đang ở thư phòng xem giấy tờ đó."

"Ừ."

Lâm Tấn Nhiễm bung thuốc đi rồi, một lúc lâu sau Vân Thanh mới có phản ứng, "Ồ này, chị ấy còn chưa đi qua đó bao giờ sao lại biết đường vậy?"

Lâm Tấn Nhiễm không thể không quen thuộc thư phòng của Chu Chính Hiến, lúc còn nhỏ buổi tối nào cô cũng chạy tới thư phòng của anh, nói cho anh biết hôm nay ở trường cô học cái gì, rồi cả ngày nay xảy ra chuyện gì.

Có một lần, cha cô phát hiện được cô thường đi đến thư phòng của Chu Chính Hiến cho nên đã trách mắng cô một trận, nói rằng cô quấy rầy anh. Nhưng lúc đó anh rất bảo vệ cô, anh nói anh không để ý, còn khá thích nghe cô nói mấy chuyện thế này.

Sau đó bởi vì được anh nuông chiều, cha cô cũng không mắng cô nữa.

Nghĩ tới chuyện này, Lâm Tấn Nhiễm cười nhạt. Sau khi rẽ vào thì thư phòng của Chu Chính Hiến đã ở trước mắt.

Cô nghĩ, lúc đó chắc là cô thích anh lắm... cũng phải, được cưng chiều như vậy thì cô gái nào có thể kìm lòng nổi.

"Lâm tiểu thư." Chu Diển thấy cô thì lên tiếng chào hỏi.

Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt nhìn anh ta một cái, lạnh nhạt nói, "Trực tiếp gọi tên tôi là được rồi."

Nhiều năm không gặp, người trước mắt đã từ một chàng trai ngây ngô biến thành một người đàn ông thành thục. Bây giờ anh ta là trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh Chu Chính Hiến, quyền hành thực tế ở Chu gia là dưới một người trên vạn người... Trước đây, cô còn gọi anh ta là anh trai nữa, bây giờ xưng hô với cô như vậy, cô cảm thấy không quen.

"Lâm... Tấn Nhiễm?"

"Ừ, anh ấy có trong đó không?"

"Có."

"Tôi mang thuốc tới, mở cửa giúp tôi đi."

Chu Diễm gật gật đầu, đưa tay đẩy cửa ra, anh ta thấy Lâm Tấn Nhiễm bước vào, cũng không biết tại sao mỗi lần anh ta nhìn cô đều cảm thấy có chỗ nào kỳ lạ, nhưng... không nói được là kỳ lạ chỗ nào.

Chu Chính Hiến đang ngồi trước bàn đọc sách, anh đưa lưng về phía cô, không vì tiếng động của cô mà quay người lại.

"Chu tiên sinh." Lâm Tấn Nhiễm đặt thuốc lên chiếc bàn bên cạnh anh, "Uống thuốc thôi."

"Ừ." Chu Chính Hiến khép tập hồ sơ lại, rất phối hợp cầm lấy bát thuốc.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh uống thuốc, từng khớp xương tay rõ ràng cầm lấy bát thuốc màu nâu sẫm, màu sắc ngón tay trắng nõn càng tôn lên vẻ đẹp khác thường.

Nhưng... không phải anh uống thuốc quá chậm rồi sao?

Lâm Tấn Nhiễm suy nghĩ một chút, cũng phải, một bát thuốc Đông y đen như thế, hơn nữa mùi vị còn rất khó ngửi, đại khái chắc là anh rất ghét mùi vị đó.

Ba phút trôi qua, Lâm Tấn Nhiễm mới đợi được anh uống xong bát thuốc. Sau khi thấy anh bỏ bát thuốc xuống, Lâm Tấn Nhiễm lấy một ít mứt trong một cái hộp nhỏ bên cạnh đưa cho anh, "Này."

Chu Chính Hiến khựng lại, bị thứ gì đó màu da cam trong tay cô hấp dẫn, "Cái gì vậy?"

"Mút."

Hình như Chu Chính Hiến hơi sững sờ, anh ngược mắt nhìn cô, "Cô mang thứ này cho tôi làm gì?"

"Không phải anh sợ đắng sao?" Lâm Tấn Nhiễm bật thốt lên. Hộp mút này được đặt bên cạnh bát thuốc, Lâm Tấn Nhiễm tự nhiên cho rằng cái này là Vân Thanh chuẩn bị cho anh.

Nhưng ai biết Chu Chính Hiến lại hí hí mắt, cười mà như không cười hỏi cô, "Ai nói với cô là tôi sợ đắng?"

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, trước đây cô biết rõ anh sợ đắng, lẽ nào, đây là bí mật sao?

"Tôi..."

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng động ồn ào, Lâm Tấn Nhiễm và Chu Chính Hiến bị tiếng vang đó hấp dẫn sự chú ý.

"Cô ta ở trong đó đúng không, bảo cô ta ra đây cho tôi!"

"Tam thiếu gia, cậu đừng cố tình gây sự nữa."

"Cố tình gây sự? Nếu không phải ngày hôm qua tôi uống say, tôi đã có thể giết chết cô ta rồi, mau đưa cô ta ra đây. Chu Diễm, anh tránh ra."

"Ồn ào cái gì vậy?" Chu Chính Hiến mở cửa ra, mà Lâm Tấn Nhiễm thì đứng ngay sau lưng anh.

Chu Duy Ân thấy khí thế của Chu Chính Hiến thì hơi khựng lại một chút, anh ta chỉ trừng mắt nhìn Lâm Tấn Nhiễm, ngoắc ngoắc ngón tay, "Cô qua đây cho tôi."

Lâm Tấn Nhiễm nhú nhú mày, "Có chuyện gì?"

"Phí lời!" Đôi mắt của Chu Duy Ân trợn tròn lên, "Hôm qua cô trực tiếp quật ngã tôi xuống đất, không phải cô nên bồi thường cho tôi sao?"

Lâm Tấn Nhiễm trầm ngâm một lúc mới lên tiếng, "Tôi cho rằng tam thiếu gia sẽ suy nghĩ lại vì sao tôi lại quật ngã cậu như vậy, hay là... tại sao lại dễ dàng bị tôi quật ngã như vậy chứ?"

Chu Diên: "...". Người phụ nữ này nói chuyện độc thật.

Chu Duy Ân vừa nghe xong thì mặt lập tức đen lại, "Cô! Còn không phải bởi vì tôi uống rượu sao, nếu không với thân hình nhỏ xíu như cô mà quật tôi ngã được á?"

Lâm Tấn Nhiễm nhún nhún vai, "Có lẽ vậy."

Chu Duy Ân nhìn dáng vẻ của cô thì càng tức giận, "Ra đây ra đây, tôi để cô thử xem rốt cuộc là ai quật ngã ai."

Lâm Tấn Nhiễm mím môi cười một cái, "Tam thiếu gia, cái này là cật thế bắt nạt người đó."

"Cái gì? Tôi cật thế bắt nạt cô?" "Không phải." Lâm Tấn Nhiễm chỉ tay về phía Chu Chính Hiến, "Tôi sợ lúc tôi quật ngã cậu lần nữa, cậu sẽ nói tôi cật vào Chu tiên sinh mà bắt nạt cậu thôi."

Chu Chính Hiến sững sờ, sau đó lập tức nở nụ cười, mắt anh nhìn về phía người phụ nữ đang nói chuyện, chỉ thấy con mắt bình thản thanh thuần kia của cô xuất hiện chút xảo quyệt.

Mà Chu Duy Ân lại đang trừng mắt nhìn cô, hoàn toàn không ngờ được rằng cô nói thế.

"Đại thiếu gia, xe đã chuẩn bị xong, có thể đi rồi." Lúc này, một người hầu bước lên phía trước nói.

"Biết rồi." Chu Chính Hiến nhìn Chu Duy Ân một cái, "Đừng làm loạn nữa, đi xuống đi."

Chu Duy Ân hừ lạnh một tiếng, lông mày nhíu lại chặt hơn, "Anh có việc thì anh đi trước đi, tôi nói chuyện với người phụ nữ này đã."

"Không được." Chu Chính Hiến nhíu mày.

"Dựa vào cái gì?"

Chu Chính Hiến lạnh lùng nói, "Dựa vào việc bây giờ cô ấy sẽ đi với anh."

Lâm Tẫn Nhiễm, "Hả?"

Chu Duy Ân trừng mắt, "Anh cố ý phải không?"

Chu Chính Hiến đã hoàn toàn không để mắt tới anh ta, trực tiếp lướt qua đi về hướng khác. Lâm Tẫn Nhiễm còn chưa phản ứng lại được, Chu Diễm đã vỗ vỗ vai cô, "Đi thôi, lo lắng làm gì."

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn Chu Duy Ân một cái, người phía sau lờm cô, nói vậy thì anh ta cũng biết không làm cách nào lấy được người từ tay Chu Chính Hiến, vì vậy chỉ dùng khẩu hình nói với cô: "Cô chờ đó cho tôi."

Lâm Tẫn Nhiễm khựng lại, bỗng nhiên cong môi cười, "Được thôi."

Lâm Tẫn Nhiễm rời đi cùng đám người Chu Chính Hiến, Chu Duy Ân đứng tại chỗ bị nụ cười cuối cùng của cô làm cho bực bội, khốn khiếp thật.

Một bác sĩ nhỏ nhoi mà dám động đến anh ta, được? Được cái gì mà được!

Trước cửa Chu gia đã chuẩn bị hai chiếc xe, thấy Chu Chính Hiến đi ra, tài xế vội vàng mở cửa xe cho anh.

Mà giờ phút này đầu óc của Lâm Tấn Nhiễm vẫn còn mơ mơ màng màng, cô vỗ vai Chu Diễm, “Trước đây Vân Thanh cũng thường xuyên ra ngoài bất cứ lúc nào như vậy à?”

“Thường xuyên ra ngoài?” Chu Diễm khẽ cười một tiếng, “Coi là vậy đi, thỉnh thoảng có đi theo.”

“À, vậy tôi đi theo đến đâu vậy?”

“Vốn là lần này không cần cô đi theo, nhưng tôi đoán là đại thiếu gia sợ tam thiếu gia gây sự, cho nên dứt khoát dẫn cô theo luôn.” Chu Diễm nhìn cô, “Đây là che chở cho cô đó, nhìn mà không hiểu sao?”

Lâm Tấn Nhiễm hơi nhú mày, “Ừ, hiểu rồi, nhưng tôi đoán là nguyên nhân đầu tiên thì đúng hơn.”

Chu Diễm: Người này... có cần phải thông suốt như vậy không?

Lúc anh ta đang sững sờ, Lâm Tấn Nhiễm đã đi đến chiếc xe phía trước, “Này này này, cô ngồi chung xe với chúng tôi.” Chu Diễm kéo kéo cô, “Ngồi chỗ phía sau.”

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt nhìn Chu Chính Hiến đang ngồi trên chiếc xe đó, “...”

Xe chậm rãi khởi động, Lâm Tấn Nhiễm ngồi bên cạnh Chu Chính Hiến, nhưng xe quá lớn, hai người ngồi trong đó cũng cách rất xa.

Cô liếc nhìn Chu Chính Hiến một cái. Giờ khắc này, Chu Chính Hiến đang rử mắt nhìn vào laptop trên đùi, hai tay gõ bàn phím lạch cạch.

Anh rất chăm chú, ánh sáng màu trắng của màn hình hắt lên trên mặt anh mang một vẻ đẹp khác thường. Không sai, rất đẹp, gen của người Chu gia vốn rất tốt, lại thêm khí chất trầm ổn nhã nhặn tự có trên người anh, đoán chừng là những cô gái bình thường thấy anh thì đều không cảm lòng được.

Lâm Tấn Nhiễm có chút cảm khái, không trách được đối tượng tình đầu của mình lúc trước lại là anh.

“Nhìn cái gì?” Bất thành linh Chu Chính Hiến quay đầu sang, hiển nhiên là Lâm Tấn Nhiễm sợ hết hồn.

Ánh mắt Chu Chính Hiến âm u, Lâm Tấn Nhiễm không thể làm gì khác hơn đành nói đại, “Thân là bác sĩ của anh, tôi đang nghĩ có cần nhắc nhở anh hay không, dùng máy tính ở trên xe rất có hại cho mắt, còn có... anh không cảm thấy chóng mặt sao?”

Chu Chính Hiến vừa định đưa tay ấn ấn mi tâm thì chợt ngừng lại.

Chu Diễm ngồi ở ghế lái phụ, nghe xong thì quay đầu lại, “Tôi đã sớm nói với thiếu gia rồi, nhưng thiếu gia không nghe.”

Lâm Tấn Nhiễm nhướn mày, “Chu tiên sinh, tôi nghĩ anh vẫn nên nghe lời của bác sĩ thì tốt hơn.”

Chu Chính Hiến, “...”

Chu Diễm thấy dáng vẻ yên lặng không nói gì của Chu Chính Hiến thì có chút thú vị, cảm tình trong lòng đối với sự can đảm dám oán giận của Lâm Tấn Nhiễm với thiếu gia nhà mình mà cũng tăng gấp đôi, “Tấn Nhiễm, thực ra trước khi cô lên tiếng, tôi còn luôn cho rằng cô muốn nói nhan sắc thiếu gia nhà tôi rất đẹp, nhìn đến nổi mê người luôn.”

Lâm Tấn Nhiễm ho nhẹ một tiếng, ha ha, đúng là anh ta có con mắt tinh tường thật đấy.

Lâm Tấn Nhiễm, “Sao có thể chứ, tôi đâu dám làm càn như vậy?”

Chu Diễm cười nhạt, “Lần trước ở trường học của cô, không phải cô khen chân thiếu gia rất đẹp sao?”

Lâm Tấn Nhiễm cười xấu hổ, “Đừng nói chuyện lúc đó nữa.”

Chu Diễm suy nghĩ, trước đó cũng không bao lâu mà, anh ta vừa định nói gì đó, đột nhiên phát hiện ánh mắt không nhẹ không nặng của Chu Chính Hiến đang nhìn anh ta, ánh mắt đó... rõ ràng là đang cảnh cáo. Chu Diễm ho một tiếng, yên lặng xoay người đi.

Xe vẫn tiếp tục chạy, nhưng không trực tiếp đến nơi cần đến, mà đầu tiên là đi đến một cửa hàng quần áo rất xa hoa. Ba người xuống xe, bảo vệ trong xe phía trước cũng xuống, nhưng mấy người bảo vệ không đi vào, chỉ đứng ở cửa đợi.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn mấy người kia một cái, cũng yên lặng lựa chọn đứng ở cửa.

“Cô qua đây.” Đột nhiên Chu Chính Hiến quay đầu lại.

Lâm Tấn Nhiễm chỉ vào mình, “Tôi cũng phải vào sao?”

Chu Chính Hiến gật đầu, sau đó đi vào trong trước. Lâm Tấn Nhiễm chần chừ một lúc mới đi theo sau Chu Diễm vào.

“Chu tiên sinh, ngài đến rồi, hai ngày trước quần áo của ngài vừa mới làm xong, đang được đặt ở bên trong.” Chủ cửa hàng thấy ba người vào thì vội vàng bước lên tiếp.

Chu Chính Hiến gật gù đầu, liếc nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Lấy cho cô ấy một bộ đồ thích hợp đi.”

“Ôi! Vâng ạ.”

Chu Chính Hiến nói xong thì theo một nhân viên khác rời đi, Chu Diễm cũng đi theo.

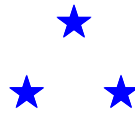
Lâm Tấn Nhiễm nhìn quần áo mình mặc vội trên người từ Chu gia đi ra đây, thực sự mặc như vậy mà đi ra ngoài thì đúng là mất mặt Chu gia.

“Tiểu thư, mời đi theo tôi.”

“Được.”

Chương 7

Chu Chính Hiến thay quần áo xong, bởi vì đợi Lâm Tấn Nhiễm nên anh ngồi trên sofa. Sau mấy phút, chủ cửa hàng dẫn Lâm Tấn Nhiễm đi ra.

"Chu tiên sinh."

Chu Chính Hiến thả cuốn tạp chí tùy tiện lấy đọc trong tay xuống, ngược mắt nhìn người đang đi tới, nhưng vừa nhìn anh liền sững sờ.

Mà Chu Diễm thì trực tiếp thốt lên đầy kinh ngạc, "Âu phục?!"

"Ừ, được không?" Lâm Tấn Nhiễm vén vén mái tóc ngắn, dáng vẻ không biết nên gọi là gì.

Thân hình Lâm Tấn Nhiễm vốn thon dài, hơn nữa cô lại để mái tóc ngắn gọn gàng linh hoạt cùng với đôi mắt lạnh lùng, âu phục nữ càng thích hợp với cô hơn. Âu phục bộc lộ khí khái anh hùng, nhưng phối thêm đôi giày cao gót trên chân của cô lại làm cho cả người lộ ra khí chất quyến rũ.

Chu Chính Hiến hí mắt, phụ nữ thích hợp với âu phục như thế thật là hiếm có.

"Chu tiên sinh, tôi muốn cho vị tiểu thư này mặc một chiếc váy ngắn xinh đẹp, nhưng cô ấy nói mình là... người hầu của ngài, mặc âu phục tiện hành động hơn." Chủ cửa hàng nói, "Nhưng âu phục này cũng cực kỳ thích hợp với vị tiểu thư này, mặc vào còn đẹp trai hơn cả đàn ông nữa."

"Ừ, không tệ." Chu Chính Hiến đứng lên, trong ánh mắt cũng tràn ngập sự thương thức, "Rất đẹp."

Lâm Tấn Nhiễm cười cười, "Chu tiên sinh đẹp hơn, âu phục mặc trên người, đoán chắc là không ai có thể cướp được phong cách của anh đâu."

"Như nhau thôi."

"Khách khí rồi."

Chu Diễm: "..."

Sau khi ba người từ cửa hàng quần áo tư nhân ra lại lên xe, sau đó trực tiếp đi tới nơi cần đến.

Nơi cần đến là một trang viên tư nhân, chủ nhân nhà này mở tiệc, rất nhiều người đều được mời đến, những người được mời thì không giàu sang cũng phú quý.

Đây là một bữa tiệc, nhưng trên thực tế lại bao gồm cả chuyện làm ăn trên thương trường.

"Chính Hiến." Ba người Chu Chính Hiến sau khi theo người tiếp khách vào trong thì có một vị trung niên khoảng hơn 50 tuổi đi qua, "Rất cuộc cậu cũng đến rồi. Chúng tôi đều đang đợi cậu đấy."

Chu Chính Hiến bắt tay với ông ấy, "Đề bác Quý đợi lâu rồi, bởi vì trong nhà có chút chuyện cho nên đến trễ."

"Cậu đến là tốt rồi, đến là tốt rồi." Quý Hằng Huy nói xong, vẫy tay với cô gái đứng cách đó không xa, "Hàm Hàm, lại đây, không phải lúc nào con cũng kêu gào là muốn gặp Chu Chính Hiến sao?"

Lâm Tấn Nhiễm luôn yên lặng đứng bên cạnh Chu Chính Hiến, thấy hành động của Quý Hằng Huy, theo bản năng nhìn cô gái gọi là Hàm Hàm đó.

Cách đó không xa có một cô gái xấu hổ cười cười đi tới, cô ấy mặc lễ phục ngắn màu trắng, hai chân dài trắng trẻo, vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác.

"Anh Chính Hiến, cuối cùng cũng được thấy anh rồi." Thanh âm lạnh lốt của cô ấy làm cho Lâm Tấn Nhiễm phải nổi da gà. Nhưng... cái người đáng ghét bị gọi đó thì lại không hề biến sắc.

"Quý tiểu thư, đã lâu không gặp."

"Ôi, anh còn nhớ em à, em còn cho rằng anh quên em rồi chứ." Quý Hàm hơi giận dữ.

"Nhớ chứ, tướng mạo của Quý tiểu thư... đương nhiên đã gặp thì không quên được."

Lâm Tấn Nhiễm run lên... hôm nay hơi lạnh thì phải.

"Hả?" Quý Hàm sững sốt, rõ ràng không nghĩ tới Chu Chính Hiến lại có ấn tượng tốt với mình như vậy, "Thật, thật không?"

Chu Chính Hiến cười nhạt, không nói.

Ánh mắt của Quý Hằng Huy sáng ngời đảo qua đảo lại giữa hai người, xem ra là có hy vọng... trong lòng ông muốn tác hợp cho con gái nhà mình và Chu Chính Hiến, nếu có thể để con gái vào được Chu gia, tương đương với liên minh mạnh mẽ, sau này có một hậu thuẫn lớn và kim chủ lớn, con đường tiền tài còn không vững vàng sao.

"Hàm Hàm, không phải con nói có thứ gì muốn tặng Chính Hiến à, sao không lấy ra đây?" Quý Hằng Huy cười nói.

"À..." Quý Hàm mím mím môi, bộ dạng vô cùng xấu hổ, "Anh Chính Hiến, cái này tặng anh, đây em mua được ở hội đấu giá lần trước, nghe nói anh rất thích loại ngọc này."

Chu Chính Hiến nhận lấy, dường như rất nghiêm túc mở hộp ra, nhìn một lúc mới lên tiếng, "Rất đẹp, tôi rất thích. À đúng rồi, thực ra lần này đến đây tôi cũng muốn tặng một món quà cho Quý tiểu thư."

"Thật sao, anh cũng tặng quà cho em à?"

"Chu Diễm."

"Vâng, thiếu gia." Chu Diễm tiến lên phía trước, đưa hộp quà trong tay cho Quý Hàm.

"Cảm ơn anh Chính Hiến, em thật sự rất thích."

Lâm Tấn Nhiễm nhìn với ánh mắt đầy hàm ý, còn chưa mở ra, chưa biết bên trong là gì mà đã thích rồi. Quả nhiên, quà tặng là phải xem ai tặng đã.

"Bác Quý, lần này cũng muốn nói với bác về chuyện hạng mục kia, nếu không bây giờ tìm chỗ nào nói chuyện chút nhé."

Quý Hằng Huy nhú mày, "Được, vậy chúng ta vào trong phòng đi, Hàm Hàm, con cũng qua đây, sau này chuyện trên thương trường con còn phải cùng Chính Hiến học hỏi thêm nhiều đấy."

Quý Hàm nhìn Chu Chính Hiến một cái, yêu kiều đáp, "Con biết rồi cha."

Ba người nhanh chóng đi mất, Lâm Tấn Nhiễm nhìn theo bóng lưng ba người họ, nói với Chu Diễm, "Ồ, không đi cùng sao?"

"Không phải chuyện của chúng ta, ở đây đợi thiếu gia là được rồi."

Lâm Tấn Nhiễm ừ một tiếng, "Vậy anh đứng đây đợi đi."

"Cô đi đâu?" Chu Diễm kéo cánh tay cô.

Lâm Tấn Nhiễm liếc anh ta một cái, "Đi toilet, sao, anh muốn đi chung à?"

Lâm Tấn Nhiễm đi ra khỏi vườn hoa đầy khách, sau khi hỏi thăm phục vụ thì cô đi thẳng đến nhà vệ sinh gần nhất.

Sau khi đi toilet xong thì Lâm Tấn Nhiễm cũng không quay trở lại mà ngồi trên bệ cửa sổ ở khúc quanh nhà vệ sinh. Cô đoán là Chu Chính Hiến bàn chuyện làm ăn cũng không thể nhanh như vậy, cho nên cô chờ ở đó cũng

chỉ đứng chờ mà thôi, thực sự rất tế nhị.

Cứ như vậy Lâm Tấn Nhiễm ngồi ở đó rất lâu, trong này rất yên tĩnh, góc độ này cô có thể thấy rõ ràng vị trí của Chu Diễm. Chu Diễm đang đứng ở vị trí chờ đợi Chu Chính Hiến, rất yên lặng, giống như không còn Chu Chính Hiến thì anh ta chính là một cái đầu gỗ vậy.

Lâm Tấn Nhiễm hơi mỉm cười, hơi buồn tẻ.

Cái đầu gỗ này đã theo Chu Chính Hiến 20 năm, từ nhỏ cho đến lớn, nói không chừng là cái niềm tin trong lòng anh ta và cha của cô cũng giống nhau, Chu Chính Hiến là quan trọng nhất, căn bản... không có ai sánh được với anh ấy.

Sau khi nhìn một lúc, Lâm Tấn Nhiễm thu hồi ánh mắt, theo bản năng cô đưa tay vào trong túi, không ngờ là mò được một cái hộp vuông.

"Ồ? Suýt chút nữa là quên mày rồi." Lúc thay quần áo, cô tiện thể bỏ luôn hộp thuốc vào trong túi quần, bây giờ vừa đúng lúc có thể hút một điếu, trong lòng Lâm Tấn Nhiễm hơi kích động.

"Xoạt." Một ngọn lửa chậm rãi sáng lên, Lâm Tấn Nhiễm hút một hơi, phun ra một vòng khói.

Thực ra hồi trước cô không nghiện thuốc lá, chỉ vì mơ giấc mơ kia quá nhiều mà sinh ra cảm giác buồn bực, trong lòng luôn có một lỗ hổng không thể phát tiết được nên phải tìm một cách như thế để đầu óc không nghĩ ngợi nữa. Sau này hút mãi thành thói quen, không muốn bỏ nữa.

"Thịch thịch thịch." Tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, có người đến.

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu, nhảy từ trên bệ cửa sổ xuống.

Cô vốn nghĩ đã có người qua đây thì cô sẽ không ở lại nữa, nhưng không ngờ... người đến lại là Chu Chính Hiến.

Anh không nhìn thấy cô, chỉ đang cụp mắt đứng trước thùng rác nhà vệ sinh lau tay. Sau khi lau xong, gọn gàng nhanh chóng ném cái khăn mùi soa trên tay vào thùng rác.

Đúng lúc, Lâm Tấn Nhiễm nhìn thấy cái hộp nhỏ trong túi áo của anh, nếu không lầm thì đó chính là viên ngọc mà lúc này Quý Hàm vừa tặng.

"Bộp." Dĩ nhiên anh không do dự ném ngay vào thùng rác.

Lâm Tấn Nhiễm nhú mày, khóe miệng hơi cong lên.

Dáng vẻ không cảm xúc của Chu Chính Hiến vô cùng lạnh lùng, so với dáng vẻ vừa rồi đối xử với cha con cô gái đó thật sự là quá khác biệt, nhưng Lâm Tấn Nhiễm lại cảm thấy rất chân thực, à... đây mới thực sự là anh, ở trước mặt người khác thì chính là một Chu Chính Hiến đeo mặt nạ cười cười nói nói mà thôi.

“Sao cô lại ở đây?” Lâm Tấn Nhiễm xem kịch vui xem đến mê mẩn, đột nhiên Chu Chính Hiến nghiêng đầu nhìn sang, làm cô không chạy trốn được.

“À, Chu tiên sinh.” Lâm Tấn Nhiễm khựng lại một chút, giơ tay chào hỏi. Nhưng cô giơ tay rồi mới phát hiện trong ngón tay phải còn đang kẹp điếu thuốc.

Chu Chính Hiến nheo nheo mắt, thấy người phụ nữ cách đó không xa một tay đút vào túi quần âu phục, tay còn lại còn đang kẹp điếu thuốc, khói lượn lơ xung quanh, cô đang nhìn anh cười, cực kỳ quyến rũ... không phải là kiêu, mà là quyến rũ theo kiểu đẹp đẽ, mà là kiểu quyến rũ đầy cô độc.

Trong nháy mắt đó anh hơi ngây người.

Anh không nói ra được cảm giác trong nháy mắt đó, chỉ có thể nói cô... có điểm gì đó rất đặc biệt. Hơn nữa, anh vẫn chưa từng thấy dáng vẻ của cô gái nào giống cô, không giống như con gái.

Chu Chính Hiến nhắc chân đi về phía cô, đợi đến lúc tới trước mặt của cô, anh mới lấy lại được tinh thần, vừa nãy hình như cô đã thấy hết tất cả rồi.

Nhưng, vậy thì đã sao, đột nhiên anh phát hiện anh không muốn ngụy trang, cũng lười giải thích, trực giác nói cho anh biết, vốn người phụ nữ này không để ý.

“Cho tôi một điếu.” Chu Chính Hiến không hút thuốc, nhưng lại bật thốt ra.

Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, “Hả?”

“Thuốc.”

Lâm Tấn Nhiễm trừng mắt nhìn anh, “Anh biết hút sao?”

Chu Chính Hiến cười lạnh một tiếng, “Cô nói xem.”

“À, anh biết, nhưng tôi chưa từng thấy anh hút thuốc.” Lâm Tấn Nhiễm nói xong liền dập tắt điếu thuốc, “Nhưng coi như là anh biết hút, tôi cũng sẽ không đưa đâu. Với vai trò là bác sĩ của anh, tôi có nghĩa vụ phải bảo đảm sức khỏe cho anh.”

Chu Chính Hiến liếc cô một cái, “Không cho tôi hút mà bản thân mình lại hút, cô muốn để tôi hít khói second hand à?”

Lâm Tấn Nhiễm cạn lời, “Không phải là tôi đã dập tắt rồi sao?”

Chu Chính Hiến không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chăm. Lâm Tẩn Nhiễm bình tĩnh nhìn lại, “Chu tiên sinh, vừa nãy anh mới rút món đồ của Quý tiêu thư đi à?”

Chu Chính Hiến không lúng túng, “Đúng thế thì sao?”

À, cũng không thèm giả vờ, xem ra vò đã mẻ lại sút¹ rồi.

(1) Vò đã mẻ lại sút: Một khi đã có khuyết điểm, sai lầm thì mặc kệ luôn, không sửa lại, còn cố ý phát triển theo hướng tệ hơn.

“Tôi còn tưởng rằng Chu tiên sinh rất thích Quý tiêu thư, thì ra tôi đã nghĩ nhiều rồi.” Lâm Tẩn Nhiễm nhớ đến dáng vẻ lau tay vừa nãy của anh, không phải là bị người ta nắm tay cho nên mới ghét bỏ đây chứ.

“Lâm Tẩn Nhiễm, có mấy lời cô có thể không cần phải nói ra.” Đây là lần đầu tiên Chu Chính Hiến gọi tên cô, đột nhiên Lâm Tẩn Nhiễm cảm thấy khá thú vị, “Anh đang muốn tôi ngậm miệng lại à?”

Khóe miệng Chu Chính Hiến giật giật, nhưng cũng trong nháy mắt thôi, dáng vẻ hại người của anh liền biến mất không còn dấu vết, vẻ ôn hòa lịch sự nhã nhặn vốn có lại quay về, “Cứ coi là vậy đi.”

“Ừ, vậy tôi có thể không phối hợp không?” Lâm Tẩn Nhiễm cười một tiếng, có chút đắc ý nhìn anh.

Nhưng Lâm Tẩn Nhiễm không biết, dáng vẻ xảo quyệt lúc cô nghiêng đầu nhìn người ta rất khác lúc bình thường, không còn cảm giác xa cách ngàn dặm, mà lại thêm vào phần hoạt bát của cô gái nhỏ.

Chu Chính Hiến nhìn cô cười đầy hàm ý, lông mày nhíu lại, dáng vẻ này của cô càng làm anh cảm thấy được sự quen thuộc không tên, nhưng anh không nắm bắt được loại cảm giác quen thuộc này là gì.

Cảm giác chỉ xuất hiện trong chớp mắt, không cho anh cơ hội phản ứng.

“Lâm Tẩn Nhiễm, cô là ai?” Chu Chính Hiến đột nhiên hỏi.

Lâm Tẩn Nhiễm sửng sờ, chậm rãi nói, “Tôi không phải là người bình thường sao? Chu tiên sinh hỏi cái này làm gì?”

Chu Chính Hiến nhíu mày, anh cũng không biết tại sao đột nhiên mình lại hỏi như vậy, chỉ là theo bản năng, theo trái tim thôi.

Chương 8

"**A**nh nói anh Chính Hiến đi đến bên này à, thật không?"

"Vâng, lúc này tôi đứng ở cửa đón tiếp khách, Chu tiên sinh đã hỏi đường tôi mà."

Giọng nói yếu điệu của cô gái và tiếng giày cao gót "cộp cộp" vang lên từ xa. Lâm Tấn Nhiễm nhìn Chu Chính Hiến một cái, chỉ thấy trong ánh mắt anh xuất hiện vẻ bất mãn.

"Đi vào đi."

Chu Chính Hiến còn chưa kịp phản ứng, thì người phụ nữ trước mắt đột nhiên kéo tay anh vào trong nhà vệ sinh nam, "Không muốn để người ta chú ý thì đừng lên tiếng."

Cô đẩy anh vào trong một cái, sau đó bản thân ung dung đi ra ngoài.

Chu Chính Hiến, "..."

Lúc Lâm Tấn Nhiễm giả vờ rửa tay thì Quý Hàm và nhân viên phục vụ kia cũng vừa đến, Quý Hàm từ trong gương liếc người phụ nữ trước mặt một cái, đợi đến lúc phát hiện cô là người đứng sau lưng mà Chu Chính Hiến mang đến, thì rõ ràng trong mắt không có chút thiện ý gì.

Cũng phải, là một cô gái bình thường, thấy bên cạnh người mình thích có một "vệ sĩ" xinh đẹp như vậy, đương nhiên là không thoải mái rồi.

"Này, anh Chính Hiến có ở đây không?"

Lâm Tấn Nhiễm chậm rãi rửa sạch tay, "Không có."

"Không có?" Quý Hàm đi lên phía trước, "Vừa rồi người phục vụ này nói anh ấy đi đến bên này mà, sao có thể không có ở đây?"

Lâm Tấn Nhiễm giật tờ giấy lau tay, "Vừa nãy đúng là ở đây, nhưng sau khi đi toilet xong thì chắc là đi ra rồi, chẳng lẽ còn ở lại đây ăn cơm?"

Chu Chính Hiến ở bên trong, "..."

"Đi rồi?" Quý Hàm quay đầu nhìn người phục vụ kia, "Thế mà anh còn nói anh ấy ở đây!"

Gương mặt của nhân viên phục vụ rất hoang mang, "Không, không thể nào, tôi vẫn đứng ở hành lang bên kia, nếu như ngài ấy đi rồi thì chắc chắn tôi sẽ thấy được."

Quý Hàm nghe xong thì liếc nhìn Lâm Tấn Nhiễm, "Cô lừa tôi à?"

Gương mặt Lâm Tấn Nhiễm rất "chân thành", "Anh ta không thấy cũng không có nghĩa là Chu tiên sinh còn đang ở đây mà, Quý tiểu thư, nếu cô muốn tìm Chu tiên sinh thì cứ đi tìm lần nữa đi."

"Hừ, cô tên gì?" Quý Hàm chưa đi, ngược lại còn tiến gần thêm một bước, cô ta nheo nheo mắt, "Nhìn dáng vẻ của cô cũng không giống vệ sĩ cho lắm, rốt cuộc cô là ai, cô và anh Chính Hiến có quan hệ gì?"

"Vệ sĩ? Không phải." Lâm Tấn Nhiễm nhướn mày, "Tôi là... bên cạnh anh ấy."

Quý Hàm trừng mắt, Lâm Tấn Nhiễm buồn cười nhìn vẻ mặt hung dữ của Quý Hàm, kịp thời bổ sung lời chưa nói xong, "Bác sĩ."

Quý Hàm, "Cô!"

"Quý tiểu thư còn có chuyện gì nữa không? Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi đi đây."

Quý Hàm khẽ nâng cằm, sau khi nhìn chăm chăm vào Lâm Tấn Nhiễm thì khinh bỉ nói, "Hừ, tôi nghĩ anh Chính Hiến cũng sẽ không coi trọng loại người như cô đâu."

Lâm Tấn Nhiễm gật gù đồng ý, cô ta nói rất đúng đó...

"Lâm Tấn Nhiễm, anh bảo em đợi anh ở trước cửa, em muốn đi đâu thế?" Đột nhiên, giọng nói của Chu Chính Hiến từ chỗ cửa vệ sinh nam truyền ra, Lâm Tấn Nhiễm quay đầu, nhất thời không nói được lời nào, đã nói anh không có ở đây rồi, bây giờ anh đang hại tôi sao?

Chu Chính Hiến hoàn toàn không thấy được ánh mắt của cô, trực tiếp đi lên phía trước, rất thân mật... ôm lấy eo của cô.

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, "Chu tiên sinh, tay này của anh..."

"Sao, không đợi được nên muốn đi rồi à?" Chu Chính Hiến cắt ngang lời cô, gương mặt "dịu dàng" nói, "Em đã muốn đi, vậy thì chúng ta cùng đi."

Quý Hàm trợn mắt lên, "Anh Chính Hiến, anh..."

Dường như đến bây giờ Chu Chính Hiến mới phát hiện ra sự tồn tại của Quý Hàm, "Quý tiểu thư, cô cũng ở đây hả?"

"Anh, hai người..." Ánh mắt của Quý Hàm đảo qua đảo lại giữa hai người, không thể thốt nên lời, cô ta cũng không ngờ được, nửa tiếng trước người này còn tặng quà cho cô ta, khen cô ta xinh đẹp, vậy mà quay người một cái đã ôm người phụ nữ khác trước mặt cô ta.

"Quý tiểu thư, tương lai hợp tác vui vẻ, bây giờ chúng tôi không quấy rầy cô nữa, đi trước nhé."

Nói xong, Chu Chính Hiến trực tiếp ôm Lâm Tần Nhiễm ra ngoài.

Đồng thời Lâm Tần Nhiễm bị anh ôm ra ngoài cũng không hiểu gì cả, tên này đang lợi dụng cô để ném người phụ nữ khó chơi kia đi sao, cách đá kích Quý Hàm này quá nham hiểm, quá độc ác. Nhưng... không phải trước đó còn rất tốt à, sao bây giờ lại "thay lòng đổi dạ" rồi.

"Chu tiên sinh, anh buông tay ra đi."

"Giả vờ thì phải làm cho trót, mọi người đều đang nhìn, cô muốn tôi buông tay sao?" Chu Chính Hiến nói một cách đầy ẩn ý.

Lâm Tần Nhiễm, "..."

Hai người dựa sát vào nhau bước đi, anh ám muội ôm cô, hơi ấm trên người ấm áp cùng với mùi vị thuốc Đông y nhàn nhạt bao phủ lấy cô... trong lòng Lâm Tần Nhiễm hơi rối loạn, theo bản năng cô bài xích cảm giác trong lòng, "Sao anh lại đối xử với Quý tiểu thư như thế, cái gì gọi là hợp tác vui vẻ?"

"Hợp đồng ký xong rồi, sau này sẽ do tôi quyết định."

Rõ ràng là giọng nói dịu dàng, nhưng lúc cô nghe thấy lại cảm thấy tràn ngập hương vị kiêu ngạo. Lâm Tần Nhiễm thở dài một tiếng, chẳng trách lúc vừa vào cửa đã đối xử với cha con nhà họ Quý như vậy, thì ra đã sớm có dự định trước rồi, quyền chủ động vừa nắm trong tay mình thì không cần thiết phải dụ dỗ hai người đó nữa.

Gian thương, quả nhiên là gian thương.

Đi khỏi tầm mắt của Quý Hàm, Chu Chính Hiến cũng dứt khoát buông cô ra.

"Xem ra về sau phải mang theo cô rồi, thì ra cô còn có thể có tác dụng như vậy." Chu Chính Hiến rất "vui mừng" nhìn cô.

Lâm Tấn Nhiễm gượng cười hai tiếng, "Cảm ơn Chu tiên sinh khích lệ."

"Đừng khách sáo."

"Ha ha."

"Thiếu gia." Chu Diễm thấy bóng dáng hai người, vội chạy tới, "Sao cậu lại ở đây?" "Không có gì, chuyện đã xong, có thể đi được rồi."

"Vâng."

Ba người ngồi vào xe.

"Khụ khụ." Đột nhiên Chu Chính Hiến nắm tay che miệng ho hai tiếng, sắc mặt Chu Diễm căng thẳng, vội lấy hộp thuốc ra, "Thiếu gia, đúng lúc tới giờ nên uống thuốc rồi, cậu uống trước đi."

Chu Chính Hiến vung tay, "Trở về rồi nói."

Chu Diễm hơi khó xử, nhưng cũng không dám nói gì, rất rõ ràng, vị thiếu gia này thường xuyên chống cự việc uống thuốc như thế.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn Chu Diễm một cái, lấy thuốc từ trong tay anh ta. Cô cũng không nói gì, chỉ trực tiếp kéo tay Chu Chính Hiến qua, cưỡng chế đặt viên thuốc vào tay anh, "Chu Diễm, rót nước."

Chu Diễm sững sốt, "Hả? À, được."

Ánh mắt Chu Chính Hiến hơi u ám, "Cô làm gì vậy?"

Lâm Tấn Nhiễm xòe tay ra, "Chu tiên sinh, tôi không phải để trang trí, tôi nhất định phải phụ trách sức khỏe cho anh, vì thế, tôi nói đến giờ anh uống thuốc thì anh phải phối hợp."

Chu Chính Hiến, "..."

"Đây, nước đây." Chu Diên đưa nước tới.

Lâm Tấn Nhiễm đón lấy, cô đưa cho Chu Chính Hiến, "Uống đi."

Chu Chính Hiến không nhúc nhích.

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, "Chu tiên sinh, tôi thấy dáng vẻ này của anh làm tôi nhớ tới lúc còn thực tập ở bệnh viện đa khoa."

Chu Chính Hiến nhìn cô, "?"

Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, "Lúc đó, dáng vẻ của mấy đứa bé từ chối không uống thuốc giống y hệt như dáng vẻ của anh bây giờ vậy. Bình thường lúc đó chúng đều cần tôi dỗ ngọt, Chu tiên sinh, anh... cũng muốn tôi dỗ ngọt một chút hả?"

Sắc mặt Chu Chính Hiến lập tức trầm xuống.

Chu Diên, "Phụt!"

Sau khi về Chu gia, Lâm Tấn Nhiễm trực tiếp đi về phòng y tế. Dọc đường đi, vẻ mặt tối sầm khi bị ép uống thuốc của Chu Chính Hiến luôn ở trong đầu cô, không thể biến mất được, chặc chặc, vẻ mặt đó, đúng là hơi mất phong độ của đại thiếu gia.

"Tấn Nhiễm, cô về rồi à?" Lão Dương đang ngồi trong một đồng thuốc Đông y rồi tinh rồi mù, nhìn thấy cô đi vào thì lên tiếng chào hỏi.

Lâm Tấn Nhiễm gật gật đầu, đi lên phía trước, "Bác sĩ Dương, cần giúp không?"

"Không cần không cần, cô qua bên kia để ý thuốc cùng bọn chúng là được."

"Vâng."

“À đúng rồi, trước đó tam thiếu gia có đến đây, còn hỏi cô về chưa nữa.” Lão Dương ngược mắt, “Chuyện của tam thiếu gia, Vân Thanh đều nói cho tôi biết hết rồi, về sau cô cẩn thận một chút.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Cảm ơn bác sĩ Dương nhắc nhở, nhưng... cháu có câu hỏi muốn hỏi ông.”

“Hỏi đi.”

Lâm Tấn Nhiễm ngồi xuống bên cạnh ông, “Theo cháu được biết, đối với việc giáo dục con cái Chu gia rất nghiêm khắc, tam thiếu gia... chắc là ban đầu không phải như vậy đúng không?”

Thấy Lão Dương nghi ngờ ngược mắt nhìn cô, Lâm Tấn Nhiễm lại nói, “Cháu không có ý gì khác, chỉ cảm thấy anh ta và Chu tiên sinh không giống nhau.”

“Aizz, tôi hiểu ý cô là gì rồi.” Lão Dương lại thở dài một tiếng, “Đứa bé này không nghe lời cho lắm, thực ra khi còn nhỏ tính tình của cậu ấy không phải như vậy, lúc đó rất quy củ, hơn nữa còn hơi trầm mặc ít nói.”

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm thâm đồng ý, cô nhớ lúc trước anh ta rất thích cãi nhau với cô, nhưng ở trước mặt người khác thì khá an phận. Có một lần cô còn thấy ta lén lút trốn ở trong vườn hoa khóc lóc, cô hỏi anh ta làm sao vậy, anh ta nói cha mẹ không cho anh ta chơi với mấy bạn trong trường, nói anh ta không có bạn bè...

Lúc đó cô nói, cô chính là bạn của anh ta, cô sẽ chơi với anh ta.

Nhớ lại lúc cô nói lời này, ánh mắt anh ta sáng lên, đôi mắt ngập nước của anh ta vô cùng vui vẻ, đáng vẻ đó, thấy thế nào cũng cảm thấy đau lòng.

“Lúc tam thiếu gia còn nhỏ bị quản lý rất nghiêm khắc, cậu ấy thường không được chơi với mấy đứa trẻ cùng lứa, không có bạn bè gì. À đúng rồi, trước đây có một cô bé chơi rất thân với cậu ấy.”

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm hơi chùng xuống.

“Đáng tiếc sau đó cô bé kia mất rồi.” Lão Dương nói đến đây thì vẻ mặt tràn ngập sự tiếc nuối, “Tôi nhớ sau khi tam thiếu gia biết cô bé đó mất trong trận động đất, thì như phát điên đi tìm cô bé đó. Nhưng khi đó động đất không ngừng, nhà nào cũng đổ nát, đến cả ngọn núi cũng bị sạt lở. Người mất tích trong trận động đất lên tới gần 2 vạn người, nói là mất tích, thực ra chính là đã chết rồi. Aizz, cô nói xem như vậy còn có thể tìm được sao...”

Lão Dương cup mắt tự nói với bản thân, ông không thấy được vẻ mặt không đúng lắm và bàn tay đang run rẩy của Lâm Tấn Nhiễm.

“Hai đứa bé, đứa lớn 15 tuổi, đứa nhỏ hơn thì 8 tuổi. Trận động đất này quá hại người mà.”

Lâm Tấn Nhiễm nhắm mắt, cố gắng nhin cơn đau đang cuộn trào trong lòng xuống. Lúc Nhuế Nhuế chết trong lòng cô, khắp người đều là máu me, cô còn sống, nhưng Nhuế Nhuế lại bị tảng đá lạnh lẽo kia vùi lấp.

Nhuế Nhuế, do chị quá vô dụng...

“Từ đó tính tình tam thiếu gia thay đổi rất lớn, thời gian đó cậu ấy còn vừa khóc vừa náo loạn muốn đại thiếu gia đưa người đây, cô nói xem đại thiếu gia dẫn cô bé đó đi Tứ Xuyên, nhưng làm sao mà cậu ấy có thể biết sẽ xảy ra chuyện này chứ. Hơn nữa, khoảng thời gian đó đại thiếu gia cũng không vui vẻ gì, ngày ngày tự nhốt mình ở trong phòng, cũng không cho ai vào... Aizz, còn có lão Chu nữa, một lần mất đi hai đứa con gái, thật là đáng thương. Bây giờ, Tấn Nhiễm, cô đi đâu vậy?”

Đột nhiên Lâm Tấn Nhiễm đứng lên đi ra cửa, “Xin lỗi bác sĩ Dương, đột nhiên cháu cảm thấy không khỏe lắm.”

“Không khỏe.” Lão Dương vội ân cần nói, “Vậy cô về phòng nghỉ ngơi trước đi, ở đây cùng không có chuyện gì, cô yên tâm.”

“Cảm ơn bác sĩ Dương.”

Lâm Tấn Nhiễm vội vàng đi ra khỏi phòng y tế, cô cũng không biết mình muốn đi đâu, chỉ là từ miệng người khác nghe được quá khứ của cô, Nhuế Nhuế của cô, còn có...bọn họ, trong lòng như muốn vỡ tan ra.

“Xoạt xoạt.” Lâm Tấn Nhiễm đi tới một góc nhỏ lấy bật lửa ra, nhưng cô ấn mấy lần bật lửa cũng không cháy được. Nỗi buồn trong lòng cô càng sâu, thậm chí ngón trỏ và ngón giữa kẹp điếu thuốc cũng hơi run run.

Đột nhiên, điếu thuốc bị người đứng đằng sau lấy mất.

Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, hoảng hốt quay đầu lại.

Chương 9

Con đường này là con đường dẫn đến thư phòng, Chu Chính Hiến chỉ muốn đến thư phòng mà thôi. Nhưng anh không nghĩ tới Lâm Tấn Nhiễm sẽ xuất hiện ở đây, hơn nữa còn một mình ở trong góc nhỏ của đoạn rẽ này.

Vốn dĩ anh thắc mắc cô đang làm gì, nhưng chờ tới lúc đến phía sau lưng cô thì mới hiểu được, thì ra là cô muốn hút thuốc, chỉ tiếc rằng không thành công.

"Trong phạm vi xung quanh tôi ở mà hút thuốc, cô lại muốn cho tôi hít khói second hand hả?" Tiếng nói trêu chọc vừa thốt ra, người phụ nữ trước mặt liền quay lại. Nhất thời Chu Chính Hiến không nói được gì.

Không có nước mắt trong đôi mắt nhưng lại làm người ta thấy hoảng sợ.

Hoảng loạn, mờ mịt, đau lòng... anh không biết, tại sao trong mắt cô lại có nhiều loại cảm xúc như vậy.

"Cô làm sao vậy?" Chu Chính Hiến nhíu mày.

"Không sao cả." Lâm Tấn Nhiễm cụp mắt xuống.

Hiển nhiên là Chu Chính Hiến không tin, nhưng mấy giây sau, khi cô lại nhìn anh lần nữa, sự hoảng loạn ban đầu đã biến mất.

Anh thấy khóe miệng cô giật giật, dùng giọng nói không cảm xúc nói, "Chu tiên sinh, anh cướp thuốc của tôi làm gì?"

"Không cho hút." Chu Chính Hiến nhìn cô, trầm giọng nói, "Về sau không được hút thuốc trước mặt tôi."

Thấy cô nhú mày, bộ dạng như thể chả sao cả, anh lại bổ sung: "Cô là bác sĩ, hẳn cô biết ý tôi là gì."

"Vâng, tôi hiểu, anh nói đúng, tôi nên làm tròn bổn phận của mình." Lâm Tấn Nhiễm buông tay, "Không hút nữa, tôi đi về làm việc đây, tạm biệt Chu tiên sinh."

"Cô..." Chu Chính Hiến theo bản năng đưa tay kéo cô lại, nhưng cô lại đi rất nhanh.

Lâm Tấn Nhiễm vòng qua phía trước mặt anh mà đi, trong phút chốc quay lưng với anh, lông mày của cô càng ngày càng nhú chặt lại.

Không trách anh được, liên quan đến động đất, liên quan đến thương vong, anh không có chút sai lầm nào cả. Không phải lão Dương đã nói rồi sao, "cái chết" của cô khiến anh rất khổ sở, thực ra ở trong lòng anh, cô cũng có chút địa vị đó chứ.

Nhưng...

Nhưng nội tâm của cô vẫn không thể buông bỏ được.

Bởi vì anh, cô hiểu được sự khác nhau giữa người và người, hiểu được người nào nên thích người nào không nên thích, cũng hiểu được cái gì gọi là... bị vút bỏ.

Lâm Tấn Nhiễm về trường học, buổi trưa ngày hôm đó Ngô Quý Đồng đi tìm cô để cùng ăn cơm.

"Su tử, sao chị không nói với em một tiếng nào về chuyện đi làm thêm vậy?" Ngô Quý Đồng dùng đũa gõ gõ bát cơm của cô.

Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt liếc nhìn cậu, "Nói cho cậu biết để làm gì?"

"Cái này không phải... em cũng có thể đi kiếm thêm tiền, trải nghiệm cuộc sống mà."

Trải nghiệm cuộc sống, công tử nhỏ nhà giàu chỉ thích tự giày vò bản thân.

Lâm Tấn Nhiễm khẽ hừ một tiếng, "Cậu quên đi, toàn gây chuyện thôi."

Ngô Quý Đồng vừa nghe liền không vui, "Su tử, chị đừng có cười nhạo em thế, tuy y thuật của em không bằng chị, nhưng chuyện đả tội người ta thì em có thể bớt lo hơn so với chị đấy."

Lâm Tấn Nhiễm, "Cút."

Ngô Quý Đồng cọt nả, hiển nhiên là đã quá quen rồi, "À, đúng rồi su tử, sao gần đây không thấy anh Phó vậy, trong quân đội rất bận sao?"

"Gần đây chắc anh ấy được nghỉ rồi, nhưng ở nhà bên kia." Lâm Tấn Nhiễm nói, "Cậu hỏi anh ấy để làm gì thế?"

Ngô Quý Đồng cười gian, "Em chỉ thấy hơi kì lạ thôi, anh Phó được nghỉ mà lại không qua gặp chị."

"Về mặt này của cậu có ý gì thế?" Lâm Tấn Nhiễm híp mắt.

Ngô Quý Đồng lui về phía sau, "Em nghĩ su tử và anh Phó trai tài gái sắc sao lại không gặp mặt nhiều một chút, xa cách lâu ngày đã thành người xa rồi... Ồi!"

Lâm Tấn Nhiễm giật lại cái thìa của cậu ấy, tiện tay ném đi, "Được rồi, cậu cầm miệng lại đi."

Ngô Quý Đồng oan ức sờ sờ đầu, "Sư tử, lẽ nào chị thật sự không thích anh Phó sao? Anh ấy rất tốt, đẹp trai, lại là một người đàn ông thẳng thắn cương trực mà."

"Không thích." Lâm Tấn Nhiễm dừng lại một chút, lại nói, "Không phải loại cảm tình mà cậu nghĩ, cậu không hiểu đâu."

"Nói qua nói lại vẫn là không thích, chắc chắn, đúng là tổn thương người ta mà..." Ngô Quý Đồng nói, "Em thấy suốt cả thời đại học chị đều cô đơn, chẳng lẽ chị thật sự chưa từng thích một ai sao?"

Tay cầm đĩa của Lâm Tấn Nhiễm khựng lại một chút, người cô thích sao? Ngô Quý Đồng thấy vẻ mặt đó của cô thì phẫn kích hẳn lên, "WTF, thật sự có hả?"

Lâm Tấn Nhiễm lạnh lùng liếc cậu ấy một cái, "Không có."

"Em không tin, con người làm sao có thể không thích ai được chứ, sư tử, chị cũng không phải ni cô..."

Một mình Ngô Quý Đồng ở chỗ đó nghĩ linh tinh, trong đầu Lâm Tấn Nhiễm lại hiện lên hình bóng của người kia, người đàn ông dịu dàng đó...

Nếu nói đã từng thích ai, đại khái thì vị Chu gia kia là một người đi.

Lâm Tấn Nhiễm khẽ nở nụ cười châm biếm, mấy lời này có thể nói ra được sao?

Thời niên thiếu không muốn gặp được những người quá tuyệt vời, nếu không sẽ sai lầm cả một đời.

Ở trường lên lớp mấy ngày, Lâm Tấn Nhiễm sắp xếp một số vật dụng sinh hoạt quan trọng và hai bộ đồ trước khi đến Chu gia.

Đến Chu gia, cô để hành lý trong phòng y tế. Công việc ở phòng y tế thực ra rất đơn giản, đun thuốc, khám một số bệnh vặt. Nhưng Chu gia nhiều người, mọi người có chút bệnh vặt thôi đều sẽ tới đây khám.

5 giờ chiều, Vân Thanh đưa cơm tới tới, Lâm Tấn Nhiễm cũng trực tiếp giải quyết nó trong phòng y tế.

"Chị ơi, chị ơi, rốt cuộc chị cũng tới rồi." Lúc này, một cậu bé từ bên ngoài chạy vào, "Mấy ngày nay em qua đây rất nhiều lần, ông Dương nói chị đi học rồi, chị ơi, chị vẫn còn đi học giống như Triều Triều hả?"

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười, thì ra là Triều Triều đẩy cô xuống bệ thuốc lần trước, "Ừ, cũng giống em vậy."

"À...vậy hôm nay chị còn về trường không?"

"Không về."

"Vậy tốt quá, chị chơi với Triều Triều đi."

Lâm Tấn Nhiễm ho khan hai tiếng, "Chị còn có việc phải làm."

"Trễ vậy rồi sao còn có việc gì chứ, bỏ đi, em cho phép chị nghỉ đó." Triều Triều vênh mặt lên, chỉ vào một người hầu đang đi ngang qua phòng y tế, "Anh ơi, anh, anh gì ơi, em muốn nói chuyện với chị này, nêu chị ấy có việc gì anh làm giúp chị ấy nhé."

Người hầu kia vội gật đầu, "Vâng."

Lâm Tấn Nhiễm, "..."

"Bé con, em ăn cơm chưa?" Rốt cuộc Lâm Tấn Nhiễm cũng bị cậu bé lôi ra khỏi phòng, nhưng bọn họ cũng không đi xa, chỉ ngồi ở bậc thang ngoài phòng y tế.

"Em ăn rồi, ăn với mấy cậu và bà ngoại."

"Ừ, em là con của ai?"

"Mẹ em là Chu Duẫn."

Chu Duẫn...

Thì ra là cô ấy, chị gái của Chu Duy Ân, cô còn nhớ cô ấy lớn hơn cô 7 tuổi, bằng tuổi với Chu Chính Hiến. Ô, con của Chu Duẫn đã lớn vậy rồi, sao Chu Chính Hiến vẫn chưa kết hôn nhỉ?

"Chị, chị cười gì thế?" Triều Triều khó hiểu hỏi cô.

"Hà? Chỉ là nhớ tới một chuyện thôi." Lâm Tấn Nhiễm lên tiếng, "À, đúng rồi, lần trước em nói em cho rằng người trong bể là cậu nhỏ của em, nên em mới đẩy chị đúng không?"

Triều Triều gật đầu, "Vâng, ngày nào cậu nhỏ của em cũng chơi bìu lêu lổng, lúc em thấy chị, cảm thấy chị rất đẹp, nghĩ là cậu nhỏ của em nhất định hy vọng chị xuống ngâm nước cùng."

"... Em, đứa nhỏ này, lòng dạ thật là khó lường."

"Không khó lường không khó lường, đều do cậu nhỏ của em dạy đó." Vẻ mặt Triều Triều đầy kiêu ngạo, "Nhưng em không ngờ trong bể lại không phải là cậu nhỏ, nhưng không sao, cậu lớn cũng không phê bình em quá, chỉ muốn em xin lỗi chị thôi."

Lâm Tấn Nhiễm véo véo gương mặt tròn trịa mịn màng của cậu bé, "Em còn chê chuyện chưa đủ lớn à?"

"Ha ha, cậu lớn dịu dàng như vậy sẽ không mắng chửi em đâu." Triều Triều bước tới gần Lâm Tấn Nhiễm, "Chị ơi, tuy không tác thành cho chị và cậu nhỏ được, nhưng cậu lớn cũng không tệ đâu, chị có muốn cân nhắc không?"

"Bỏ đi nhóc con, em đừng có hại chị."

“Hại chị?” Đôi mắt Triệu Triệu tròn tròn, “Sao em lại hại chị chứ, cậu lớn tốt lắm, cậu ấy đối xử với ai cũng rất dịu dàng, thậm chí người hầu của Chu gia chúng ta đều nói vậy đó.”

Sau khi nghe xong Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười một tiếng, “Anh ấy không phải người tốt lành gì đâu, đều giả vờ thôi, cậu bé, chị nói cho em biết, đừng thấy mặt của cậu lớn em dễ nói chuyện, thật ra anh ấy xấu xa lắm.”

“Có thật không?” Cậu nhóc chớp cặp mắt to tròn tràn đầy sự tò mò, “Chị, có phải cậu lớn đối xử với chị không tốt không, cho nên chị mới phát hiện bộ mặt không muốn ai biết được của cậu lớn?”

Chương 10

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh một cái, "Chu tiên sinh, đương nhiên... sẽ không lừa tôi rồi."

Ồ, nói thật là miễn cưỡng.

"Vậy cô thử xem, có phải nguội rồi không?"

"Hả?"

"Tôi nói cô có thể uống thử."

Chu Chính Hiến vẫn ung dung nói, nhìn qua dáng vẻ của anh không hề giống đùa giỡn, nhưng muốn cô uống sao? Cô cũng không phải người bệnh mà.

Hình như Chu Chính Hiến nhìn thấu sự không vui của cô nên nhẹ nhàng bổ sung thêm một câu, "Đây là thuốc bổ, cô yên tâm, không chết đâu."

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, người dưới mái hiên phải cúi đầu. Kim chủ muốn cô uống thì cô phải uống thôi.

Vì vậy Lâm Tấn Nhiễm cầm lấy bát thuốc, nhẹ nhàng uống một ngụm, fuck... đắng quá.

Lâm Tấn Nhiễm, "Không phải độ ẩm rất thích hợp sao?"

Chu Chính Hiến cong ngón tay gõ trên mặt bàn, cóc cóc cóc, gõ từng cái từng cái, "Vây à, tôi cảm thấy ngội hơn so với thường ngày, cô thử lại xem."

Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, lại uống một ngụm. Chu Chính Hiến liếc nhìn cô một cái, "Uống nhiều một chút, không phải như thế cô mới có thể cảm nhận được độ ấm của nó sao?"

Lâm Tấn Nhiễm phôi hợp uống một ngụm lớn, sau đó nói, "Tôi không cảm thấy... thôi bỏ đi, bình thường độ ấm anh uống ra sao, nếu không tôi mang về cho lão Dương đun lại cái mới."

"Không cần." Chu Chính Hiến đưa tay lấy lại bát thuốc trong tay cô, "Cô đã cảm thấy không ngội lắm thì tôi sẽ chấp nhận uống vậy."

Lâm Tấn Nhiễm, "???"

Cái gì gọi là cô cảm thấy không ngội lắm? Cái gì gọi là chấp nhận uống vậy? Bát thuốc này chỉ còn lại một nửa thôi, chấp nhận rắm ấy.

"Chu tiên sinh, tôi thấy mình vẫn nên quay về lấy một bát thuốc khác."

"Quay về?" Chu Chính Hiến giống như cười mà không phải cười nhìn cô, "Lẽ nào cô muốn nói cho lão Dương biết là thuốc này đã bị cô uống hơn một nửa rồi, vì thế muốn bù lại một chút?"

Lần đầu tiên Lâm Tấn Nhiễm phát hiện cô không có gì để nói. Người này... không phải là vì muốn uống ít thuốc một chút nên mới bày kế chứ?

"Đưa cho tôi." Chu Chính Hiến uống xong thuốc, đột nhiên chìa tay ra trước mặt cô.

Lâm Tấn Nhiễm cup mắt nhìn lòng bàn tay của anh, "Cái gì?"

"Mút hoa quả."

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại một chút, "Không phải anh không ăn sao?"

Chu Chính Hiến đáp, "Không phải cô nói là tôi sợ đắng sao?"

"Vậy không phải anh không sợ đắng sao?"

Chu Chính Hiến nhướn mày, "Tôi đã nói vậy sao?"

Lâm Tấn Nhiễm nhăn nạy nhìn anh, "Lần đầu tiên tôi đưa thuốc tới..." Đợi đã đợi đã, lần đầu tiên đưa thuốc tới, thuận tiện mang mút luôn, anh lại không ăn, nhưng lúc đó cũng không nói là bởi vì không sợ đắng.

"Nhớ lại rồi sao?" Chu Chính Hiến cười cười, "Đi lấy đi, ngay bây giờ."

Lúc Lâm Tấn Nhiễm đi ra khỏi phòng, vẻ mặt rất khó coi, Chu Diễm nhìn cô với ánh mắt kì quái, "Cô sao vậy?"

"Có mút hoa quả không? Ô mai cũng được."

"Hả?" Chu Diễm nghi ngờ, "Cô muốn ăn sao?"

Lâm Tấn Nhiễm híp mắt lại, "Không phải tôi, là thiếu gia nhà anh."

Chu Diễm, "..."

"Có hay không?"

"À, cô đợi chút, tôi cho người mang tới."

Chu Diễm sai người làm mang tới mấy loại mút hoa quả, Lâm Tấn Nhiễm nhận lấy rồi đưa vào trong phòng. Nhưng mà Chu Diễm đứng đằng sau vẫn chưa phản ứng lại được, đại thiếu gia muốn ăn mút sao? Hello?

"Hành động cũng nhanh thật." Lúc Lâm Tấn Nhiễm mang tới, Chu Chính Hiến đang đứng cạnh giá sách lầy sách.

"Chu Diễm là người anh huấn luyện, đương nhiên hành động phải nhanh rồi." Lâm Tấn Nhiễm tiện đặt mút hoa quả lên trên bàn làm việc, "Ăn đi."

Chu Chính Hiến khựng lại, "Chu Diễm đưa cho cô?"

"Nếu không đột nhiên anh sai tôi đi đâu mà lấy?" Lâm Tấn Nhiễm liếc anh một cái, hai tay khoanh ở trước ngực.

Chu Chính Hiến cười nhạt, lấy một miếng mút hoa quả bỏ vào miệng, "Ăn không ngon."

"Cái gì?"

"Tôi muốn ăn cái lần trước cô mang tới."

Lâm Tấn Nhiễm dừng lại một chút, thứ đó vốn là đồ của Vân Thanh, cô cũng không biết cậu ấy mua ở đâu, chẳng lẽ bây giờ muốn cô chạy đi hỏi sao?

"Chu tiên sinh." Lâm Tấn Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Không phải là anh đang đùa tôi đấy chứ?"

"Sao cô biết?" Chu Chính Hiến đi tới trước mặt cô, ngữ khí nói câu này của anh rất giống như đang nói "Sao thời tiết hôm nay lại đẹp như vậy".

Lâm Tấn Nhiễm nhe răng, nhưng bởi vì khoảng cách giữa hai người là một bước chân nên khi cô ngẩng đầu lên nhìn anh thì hơi mệt mỏi.

"Lâm Tấn Nhiễm." Chu Chính Hiến chậm rãi gọi tên cô, từng chữ từng chữ, giống như mỗi chữ đều lướt qua đầu lưỡi của anh. Trong lòng của Lâm

Tần Nhiễm hơi căng thẳng, tiếp theo cô nghe giọng nói lạnh nhạt của anh vang lên, "Không phải cô nói tôi xấu xa sao, cô đã cho là thế, vậy trước mặt cô tôi nên làm đúng với những gì cô miêu tả."

Lâm Tần Nhiễm, "..."

Trả thù, hoàn toàn là trả thù!

Không phải là nói linh tinh sau lưng anh sao, thế mà lại dùng cách làm rất ấu trĩ này để trêu chọc cô!

Sau khi Chu Chính Hiến thả người, rốt cuộc Lâm Tần Nhiễm đen mặt đi ra khỏi thư phòng.

Một lúc lâu sau, Chu Diễm gõ cửa đi vào, "Thiếu gia, đây là tài liệu bọn họ đưa tới."

"Đề xuống đi."

"Vâng." Chu Diễm đặt hộp đồng lên trên bàn, lúc muốn quay người lại thấy mút hoa quả ở bên cạnh, anh ta do dự hỏi, "Lúc này Lâm Tần Nhiễm nói cậu muốn ăn mút, cái này là thật sao?"

Chu Chính Hiến ngược mắt nhìn anh ta một cái, "Ừ."

Chu Diễm nhú mày, "Cái đó... Cậu, không phải cậu không thích ăn mấy đồ thứ ngọt ngọt này sao?"

Chu Chính Hiến mím môi, là không thể ăn được chứ không phải không thích ăn.

Nhớ tới lúc còn nhỏ, bởi vì uống thuốc sợ đắng nên anh đã lén lút chuẩn bị cho bản thân mấy viên đường, nhưng chuyện này bị cha biết được, lần đó ông trách mắng anh rất nghiêm khắc. Cha nói, không chịu được một chút đắng thì sau này làm sao gánh vác toàn bộ Chu gia?

Vốn không phải là chuyện lớn nhưng về sau anh thật sự không ăn đồ ngọt nữa.

Những thứ đồ ngọt này, coi như tất cả là một bức ảnh thu nhỏ đi. Mọi chuyện đều phải kiềm chế, càng thích thứ gì thì càng phải giả vờ như không thích, bất kể là ông nội hay cha mẹ đã mất, bà nội và mấy vị trưởng bối Chu gia bây giờ cũng vậy, tất cả bọn họ đều nói với anh, thân là người thừa kế của Chu gia, không thể để người khác nắm được một chút nhược điểm nào. Anh gánh vác toàn bộ Chu gia, cái anh phải làm là bảo vệ Chu gia, chỉ có anh không có khiếm khuyết nào thì Chu gia mới có thể không có kẻ hở.

"Mang xuống đi." Chu Chính Hiến nói.

"Cậu không ăn nữa à?"

Chu Chính Hiến cười cười, "Đùa với cô ấy chút thôi."

"Đùa? Cậu còn biết đùa hả?" Chu Diễm khựng lại, thềm nói, "Lâm Tẫn Nhiễm này đúng là khác với mọi người."

Chu Chính Hiến hơi sững sờ, phải rồi, anh cũng thấy được bốn chữ trên người cô này. Rõ ràng là một cô gái không lớn tuổi lắm nhưng đôi mắt lại có sự hờ hững và cô đơn không đúng với số tuổi.

Khác với mọi người... đại khái là bởi vì cái này cho nên mới có hứng thú với cô sao?

Mấy ngày sau, Chu Chính Hiến không có cơ hội để "lấy có" bắt cô làm những việc vặt vãnh lúc anh uống thuốc nữa, đã có kinh nghiệm lần đầu thì Lâm Tẫn Nhiễm cũng sẽ không bị anh lừa mà giúp anh uống thuốc lần nữa.

Sau khi "hầu hạ" xong đi ra, cô nhận được điện thoại của Ngô Quý Đồng.

"Su ty, chị đang ở đâu vậy?"

Lâm Tẫn Nhiễm còn đang buồn phiền vì lúc nãy Chu Chính Hiến giả vờ làm đổ thuốc, nếu cô không nhanh tay lẹ mắt thì chắc bát thuốc này bị đổ sạch rồi.

"Đi làm."

Ngô Quý Đồng nghe thấy giọng nói tức giận của thì hét hồn, "Làm, làm sao vậy? Chị đang tức giận à? Su ty, chị cũng sẽ tức giận sao?"

Lâm Tẫn Nhiễm kiên nhẫn hỏi, "Có chuyện gì thì nói đi."

"À à à, là thế này, em muốn hỏi chị, ngày mai chị có được nghỉ không?"

“Ngày mai chị phải về trường, sao thế?”

“Thế mà chị lại hỏi em sao thế!” Ngô Quý Đồng lập tức bày ra bộ dạng đau lòng muốn chết, “Sur ty, ngày mai là sinh nhật em, chị có lương tâm không vậy, sinh nhật em mà chị cũng không nhớ nữa.”

“Sinh nhật của cậu?” Lâm Tấn Nhiễm khựng lại một chút, “Được, sinh nhật vui về nhé!”

“Chị đừng nói vội, sinh nhật em còn chưa đến mà.” Ngô Quý Đồng nói, “Muốn thật sự chúc phúc em vậy thì ngày mai chị đến dự sinh nhật em là được, cũng không có gì, chỉ mời mấy người bạn ăn cơm, sau đó đi chơi thôi, hàng ngũ “bạn tốt” của em chắc chắn là không thể thiếu chị rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm dựa người vào cột nhà, “Tấm lòng của chị, cậu biết là được rồi, chị không đến đâu.”

Ngô Quý Đồng than thở, “Tấm lòng của chị cái gì chứ! Hoàn toàn không nhận được! Em không biết, nhất định chị phải tới đó, nếu không em sẽ... em sẽ làm loạn phòng ngủ của chị!”

Lâm Tấn Nhiễm, “...”

“Cúp đây!”

Điện thoại bị dập xong, Lâm Tấn Nhiễm bất đắc dĩ cười một tiếng, không cho cô chút cơ hội phản kháng nào cả.

“Cô nói chuyện điện thoại với ai vậy?” Đột nhiên một giọng nói đàn ông vang lên. Bởi vì cách rất gần nên Lâm Tấn Nhiễm sợ hết hồn, cô quay đầu thì nhìn thấy Chu Duy Ân đứng đằng sau, rất tự nhiên giơ tay vỗ anh ta một cái, “Lớn tiếng như vậy làm gì hả?”

Chu Duy Ân bị vỗ một cái thì choáng váng vài giây, “Tôi... tôi hỏi cô nói chuyện với ai.”

Hai tay Lâm Tấn Nhiễm túy ý đút vào túi áo, “Một người bạn.”

“Ừ...”

“Cậu tìm tôi à?” Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt nhìn anh ta, thẳng nhóc này, trước đây rõ ràng thấp hơn cô, bây giờ cao hơn cô cả một cái đầu, “Đờ ra như vậy làm gì?”

Chu Duy Ân bỗng nhiên phục hồi tinh thần, anh ta cũng không biết tại sao bản thân lại ngẩn ra như vậy nữa, chỉ thấy đôi mắt đen như mực kia của cô mang theo một chút ý cười thì không rời mắt được..

“Tôi đâu có đờ người ra đâu, tôi đang nghĩ tới một chuyện.”

“Nghĩ tới một chuyện?” Lâm Tấn Nhiễm gật gật đầu, “Được, vậy cậu từ từ nghĩ đi, tôi đi trước đây.”

“Ê!” Chu Duy Ân kéo tay cô, “Cô đợi đã, tôi còn chưa cho cô đi mà.”

Lâm Tấn Nhiễm dừng lại nhìn anh ta, Chu Duy Ân mím môi, “Cô chưa ăn cơm đúng không?”

“Hả?”

“Đi, đi với tôi, tôi kêu người làm đồ ăn ngon cho cô.” Sau khi nói xong, phát hiện Lâm Tấn Nhiễm chưa nói gì, Chu Duy Ân hơi thấp thỏm. Người này và mấy cô gái kia không giống nhau, người khác thì luôn nghe theo. Cô thì ngược lại, việc cô từ chối là rất bình thường.

“Được, đi thôi.”

“Hả?” Chu Duy Ân sững sờ, không ngờ cô lại dễ dàng đồng ý như vậy, sau khi phản ứng lại, dĩ nhiên anh ta rất vui mừng. Đương nhiên, vẻ mặt của anh vẫn không chết tốt, “Vậy đừng sững sờ nữa, cùng bọn thiếu gia đi thôi.”

Chu Duy Ân cười toe toét đi phía trước, Lâm Tấn Nhiễm thấy bóng lưng của anh ta thì cười nhạt, anh ta cũng coi như là một người của Chu gia thật lòng đối xử với cô. Sau khi cô “chết”, anh ta cũng rất buồn...

Nơi ở của Chu Duy Ân khá xa lạ với Lâm Tấn Nhiễm, nhớ lại lúc trước cha mẹ của anh ta rất nghiêm khắc, mỗi ngày Lâm Tấn Nhiễm dám chạy tới thư phòng của Chu Chính Hiến, nhưng lại không dám đi đến chỗ của Chu Duy Ân